

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

10. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

6. BŘEZNA 2005

Z obsahu:

Povolání zajet na hlubinu

Poselství Jana Pavla II.
ke dni modliteb
za duchovní povolání
- strana 2 -

Svatý Jan z Boha

- nevzdělaný muž, který
se stal zakladatelem
moderních nemocnic
- strana 4 -

Křesťané v Malé Asii (dokončení)

- strana 6 -

Obtíže na cestě do nebe

Jak to, že těžký hřích
pokládá mnoho lidí za
velmi přitažlivý námět
pro štěstí?
- strana 8 -

Kde byl Bůh v den katastrofy?

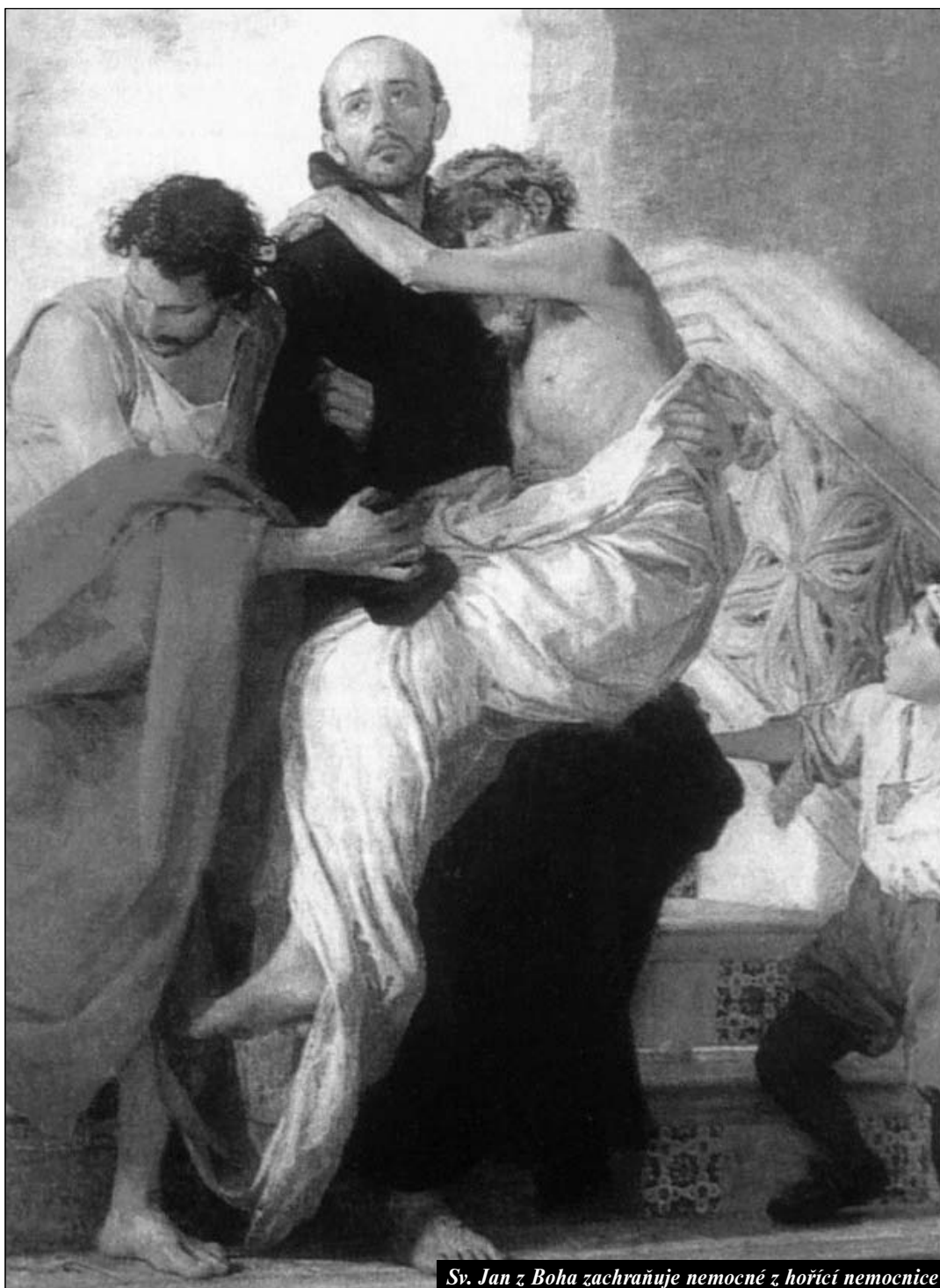
Biskup Andreas Laun
k událostem
v jihovýchodní Asii
- strana 10 -

Eucharistie a společenství

Rozhovor s P. Richardem
Neuhaussem, bývalým
luteránským pastorem,
o Eucharistii
- strana 12 -

Já jsem (10)

Eucharistické meditace
ctih. Conchity Armidy
- strana 14 -

Sv. Jan z Boha zachraňuje nemocné z hořící nemocnice

EDITORIAL

Je to až neuvěřitelné. Ve chvíli, kdy si s úmrtím poslední z fatimských vizionářek celý katolický svět znovu živě připomíná všechny ty obdivuhodné a světodějně události, které jsou spojeny s osobou sestry Lucie dos Santos, vystoupí německá katolická agentura KNA s názorem, že to, co se stalo ve Fatimě před bezmála devadesáti lety, je všechno jen pouhá domněnka. Že by snad miliony věřících spolu se svými biskupy a sedmi papeži sedly na lep rafinovaným prošťáčkům? Církevní autorita si ce oficiálně uznala fatimská zjevení jako pravá, ale asi při tom pochybila v tom, že se zapomněla zeptat poslední nejvyšší instance, a tou je mediální vševědoudcnost. Škoda, že nikdo z těch moudrých novinářů nebyl v Cova da Iria 13. října 1917. Mohli hned na místě a na počátku přesvědčit 70 tisíc přítomných, že to, co toho dne spatřili na obloze, byla pouhá halucinace.

Jistě se nevyhneme námitce, že soukromá zjevení nejsou články víry a nemusíme jim věřit. Je ovšem otázka, zda tato „nezávaznost“ opravňuje k jakémukoliv veřejnému zpochybňování. Co by se mělo ještě stát, aby to přesvědčilo všechny skeptiky? „Obyčejným“ lidem zpravidla postačí dva argumenty: zázrak a autorita Církve. Církevní praxe je používá prakticky ve všech případech, kdy se má rozhodnout o věrohodnosti fenoménu nadpřirozeného charakteru. Pro skeptiky je ovšem příznačné, že žádné z těchto instancí nepřikládají náležitou vážnost. Dokazují nám tak mimoděk (i když ke své vlastní škodě), že víra předpokládá vždy také naše svobodné rozhodnutí. Ani zázrak ani církevní autorita nemají a ani nemohou mít v sobě takovou donucovací moc, která by někomu vnucovala přesvědčení nebo názor proti jeho vůli.

To není nic nového. Již v evangeliu čteme konstatování, že kdo nechce uvěřit, neuvěří, ani kdyby někdo vstal z mrtvých, a najdeme v něm řadu příkladů. Dva z nich jsou obsahem třetího čtení tuto

Pokračování na str. 9

Povolání zajet na hlubinu

Poselství Jana Pavla II. ke dni modliteb za duchovní povolání

1. *Duc in altum!* Na počátku apoštolského listu *Novo millennio ineunte* jsem se odvolával na slova, jimiž Ježíš vyzývá první učedníky, aby vrhli sítě k lovu, který se ukáže jako zázračný. Říká Petrovi: *Duc in altum - Zajed' na hlubinu* (Lk 5,4). „Petr a první učedníci s důvěrou v Kristovo slovo spustili sítě“ (NMI 1).

Tato známá scéna z evangelia je podkladem pro příští Den modliteb za duchovní povolání, který má téma: *Povolání zajet na hlubinu*. Jedná se o privilegovanou příležitost k úvahám o povolání následovat Ježíše a následovat ho zvláště na cestě kněžství a zasvěceného života.

Zajed' na hlubinu! Kristův příkaz je obzvláště aktuální v naší době, ve které se rozšířila určitá mentalita, která podporuje osobní vyhýbání se těžkostem. První podmínkou pro to, jak *zajet na hlubinu*, je pěstovat hlubokého ducha modlitby, živěného každodenním nasloucháním Božím slovu. Opravdovost křesťanského života se měří podle hloubky modlitby, umění, kterému se učíme pokorně ze rtů samotného božského Mistra, když ho takřka prosíme jako první učedníci: *Pane, nauč nás modlit se!* (Lk 11,1). V modlitbě se rozvíjí onen dialog s Kristem, který nám vytyčuje jeho cíl: *Zůstaňte ve mně a já ve vás* (Jan 15,4) (NMI 32).

Pouto modlitby s Kristem nám umožňuje vnímat jeho přítomnost také v okamžicích zdánlivého nezdaru, kdy se námaha jeví jako neúčinná, jak se stalo samotným apoštolům, kteří po celonoční námaze zvolali: *Mistře, nic jsme nechtyli* (Lk 5,5). Právě v takových okamžicích je třeba otevřít srdce vlně milosti, souhlasit se slovem Vykupitele a uskutečnit s celou svou silou: *Duc in altum* (srov. NMI 38).

Kdo otevře své srdce Kristu, pochopí nejen tajemství vlastního života, ale také tajemství vlastního povolání a dává uzrát skvělým plodům milosti. První z nich je růst ve svatosti na duchovní cestě, která začala darem křtu a pokračuje až k plnému dosažení dokonalé lásky (srov. tamt. 30). Tím, že křesťan žije podle evangelia „bez poznámek“, stává se stále více schopným milovat stejným způsobem jako Kristus, od něhož přijímá povzbuzení: *Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec* (Mt 5,48). Usiluje setrvat v jednotě s bratry uvnitř společenství Církve a dává se do služeb nové evangelizace, aby hlásal a dosvědčoval úžasnou pravdu o Boží spásné lásce.

Drahá dospívající mládeži, právě pro vás zvláštním způsobem obnovuji Kristovu výzvu *zajet na hlubinu*. V ní nacházíte povinnost přijmout důležitá rozhodnutí pro svou budoucnost.

Uchovávám v srdci vzpomínku na nesčetná setkání, která jsem měl s mladými, kteří se dnes stali dospělými a snad jsou rodiči některých z vás, nebo kněžími, řeholníky a řeholicemi, vašimi vychovateli ve víře. Viděl jsem je veselé, tak jak chlapci mají být, ale také zamyšlené, protože je uchvátila touha dát plný smysl svému životu. Stále více jsem

chápal, že v duši nové generace je silná přitažlivost duchovních hodnot a je v nich upřímná touha po svatosti. Mladí potřebují Krista, ale také vědí, že Kristus podle své vůle potřebuje je.

Draží hoši a dívky! Důvěřujte mu, naslouchajte jeho učení, upřete svůj pohled na jeho tvář, setrvejte v naslouchání jeho Slovu. Dovolte mu, aby to byl on, k němuž směřuje vaše hledání a aspirace, každý váš ideál a touha srdce.

Obracím se nyní k vám, drazí rodiče a křesťanští vychovatelé, k vám, kněží, zasvěcení a katecheté. Bůh vám svěřil zvláštní úkol – vést mládež po stezce svatosti. Buďte pro ně příkladem velkodušné věrnosti Kristu. Dodávejte jim odvahu, aby neváhali *zajet na hlubinu* a odpověděli tak bez odkladu na Pánovu výzvu. On volá některé k životu rodinnému, jiné k životu zasvěcenému nebo ke kněžské službě. Pomáhejte jim, aby dokázali rozzeznat, jaká je jejich cesta, a aby se stali pravými Kristovými přáteli a jeho věrohodnými učedníky. Když dokážou dospět k zviditelní Kristovu tvář svými slovy a svým příkladem, jsou mladí spíše ochotni přijmout jeho náročné poselství, poznamenané tajemstvím Kříže.

Nezapomínejte pak, že také dnes potřebujeme svaté kněze, s duší zcela zasvěcenou službě Bohu. Proto bych chtěl ještě jednou opakovat: „Je nutné a naléhavé založit

širokou a detailní pastorační povolání, aby pronikla do farností a do výchovných středisek, do rodin a probudila pozornější reflexi o základních životních hodnotách, které nacházejí svou výslednou syntézu v odpovědi, že každý je pozván, aby odpověděl na Boží volání, zvláště když vyzývá k úplnému odevzdání se-

Pokračování na str. 14

Dvojí slepota

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Vý nevíte, odkud je, a otevřel mi oči

Připojit se k Ježíši Kristu znamená chodit ve světle, které přinesl na tento svět. Vyhledej ho a zůstávej s ním. Odděl se od těch mnohých, které ovládla temnota, a proto zůstávají slepí. Pán ti chce dnes ukázat, že je obtížnější otevřít oči tomu, koho osleplila jeho pýcha, než uzdravit slepého od narození.

Jeden takový slepec tu již léta sedí u cesty a žebra. Zdejší lidé už jej znají. Tu a tam mu dají nějakou almužnu, ale více pro něho nejsou schopni udělat. Domnívají se, že jeho slepota je trestem za jeho hříchy. Soudí tak i Pánovi učedníci, ale tobě i jim se dostává napomenutí, že takové soudy jsou krajně nespravedlivé. Myslíme totiž při nich také na sebe, jako by cizí neštěstí bylo našim ospravedlněním. Neštěstí tohoto žebráka není následek hříchu, ale příležitost, jak zjevit Boží moc a slávu.

K tomuto ubožákovi se přiblížila Boží dobrota dříve, než o ni mohl prosit. Ani neví, co se s ním náhle děje. Neznámý člověk mu místo almužny pomazal oči obyčejným blátem a poslal ho k rybníku, aby se umyl. Nechápe to, ale poslechne a jde. Nabídní se, že ho zaveď na vykázané místo. Staneš se tak svědkem, jak za tento úkon poslušnosti je odměněn nečekaným darem. Prohlédl a vidí najednou všechno to, čeho se jen dotýkal nebo o čem se mohl jen doslechnout. Zakouší, co to znamená, poznávat svět ve světle. *Umyl se, a vidí.* Představ si, že by z pohodlnosti nebo rezignace či z pýchy odmítl odejít k rybníku a propásl tak svou velikou životní šanci. Sdílej s ním jeho radostné překvapení, ale současně si uvědom, zda tě jeho případ nemá upozornit, že se už povážlivě dlouho zdráháš udělat to málo, abys také viděl svět i sebe ve zcela novém a pravém světle.

Zázračná změna, která potkala slepého žebráka, způsobila všeobecný rozruch. Ne všichni mají radost z jeho uzdravení. Jsou tu někteří, kterým se zdá divné, že by ho už neměli vidat na známém místě jako náznorný příklad, jak byl potrestán hříchy. Jiní z opatrnosti nechtějí ani vzít celý případ na vědomí. Ale jsou tu i vypočítaví donašeči, kteří chtějí být dobře zapsáni, a jdou oznámit vrchnosti, že byl porušen předpis. Člověk, kterému se dostalo milosti, že byl zbaven slepoty, upadl v nemilost u těch, kteří setrvávají ve slepotě.

Protože nejsou schopni rozeznávat Boží znamení, usoudili tito sebevědomí soudci, že ve jménu svého zákona potlačí všechno, co přesahuje jejich omezený horizont. Ve své slepotě dospěli k absurdnímu závěru, že ten, kdo prokazuje tak zjevné dobrodiní, je vlastně odsouzeníhodný hříšník. Zástup pochlebníků jim právě předvedl živoucí důkaz Ježíšovy božské moci a slitovnosti, který je usvědčuje ze zaslepenosti nejen zázračně nabytým zrakem, ale i svou prostou a nadmíru průkaznou logikou. Bývalý žebrák nepokrytě žasne nad tím, jak je možné, že jeho vzdělání představení nechápu to, co by mělo být jasné i slepému: *To je právě divné, že nevíte, odkud je. Kdyby ten člověk nebyl od Boha, nemohl by učinit nic.* Ale důvody bývalého žebráka nemají pro ně žádnou váhu. Jak si může dovolit poučovat ty, kteří jsou *Mojžíšovými učedníky?* Mocným, kteří se ocitnou v koncích se svou logikou, zbývá poslední argument: osočování a násilí. *A vyhnali ho ven.* Kolika takových případů budeme ještě svědky!

Ujmi se tohoto Ježíšova svědka, kterého se zatím nezastali ani jeho vlastní rodiče. Po krátké radosti ze slunečního jasu a pohledu na Boží přírodu byl to pro něho jistě šokující zážitek. Nezahanbil tě svou statečností, s jakou hájil svého Dobrodince, ačkoliv ho ani nezná? Každého, kdo o něm vydává tak neohrožené svědectví, Pán vyhledá, aby mu zjevil sám sebe.

Poklekni spolu s uzdraveným před Pánem a vzdávej dík a chválu Otci, který ho poslal, aby *ti, kdo nevidí, viděli, a ti, kdo vidí, byli slepí.* V dnešním dramatickém příběhu jsi mohl poznat zblízka jedny i druhé. Slepota těch, kteří spoléhají jen na svůj domnělý bystrozrak, spočívá v tom, že už nevidí nic jen sebe, a proto také jenom sebe uctívají. Jestliže pravda je ve skutečnosti jiná, než oni usoudili, tím hůře pro pravdu, i kdyby to byl sám Bůh. To je bolestná konfrontace, která se od Golgoty táhne až do skonání časů.

Věříš-li v Syna člověka, odděl se se vši rozhodností od zaslepených. Jdi se umýt v rybníku Siloe, abys byl světlem v Pánu a žil jako dítě světla. Ovoce tohoto světla totiž záleží ve všestranné dobrotě a v životě podle pravdy. Pravda je v pokoře a pokora je pravda. Bez pokory nikdo není schopen říct *věřím, Pane*, ani když vidí zázrak na vlastní oči.

Probud' se, spáči, vstaň z mrtvých, a Kristus tě osvíti.

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení - 1 Sam 16,1b.6-7.10-13a

Hospodin řekl Samuelovi: „Naplň svůj roh olejem a jdi! Posílám tě k Jesseovi, Betlémanu, protože jsem si vyhlédl krále mezi jeho syny.“ Když (Samuel) přišel a spatřil Eliaba, řekl si: „Jistě tenhle je před Hospodinem jeho pomazaný.“ Hospodin však řekl Samuelovi: „Nevšímej si jeho vzhledu ani vysoké postavy, neboť ho vylučuji. Nedívám se totiž jako člověk; člověk soudí podle zdání, Hospodin vidí do srdce.“ Jesse předvedl před Samuelu sedm svých synů, ale Samuel řekl: „Mezi nimi Hospodin nevyvolil nikoho.“ A zeptal se: „Jsou to již všichni chlapci?“ Jesse odpověděl: „Ještě je nejmladší, ten pase stáda.“ Samuel tedy řekl Jesseovi: „Pošli pro něho, neboť nesedneme k jídlu, dokud sem nepřijde.“ Poslal tedy a uvedl ho: byl plavovlasý, s krásnými očima a milého vzhledu. Tu řekl Hospodin: „Nuže, pomaz ho; to je on.“ Samuel vzal roh s olejem a pomazal ho uprostřed jeho bratrů. Od toho dne i nadále působil s Davidem Hospodinův duch.

2. čtení - Ef 5,8-14

Bratři! Byli jste kdysi tmou, ale teď jste světlem v Pánu. Žijte jako děti světla. Ovoce toho světla totiž záleží ve všestranné dobrotě, spravedlnosti a v životě podle pravdy. Zkoumejte, co se líbí Pánu, a nemějte žádnou účast v těch neplodných skutcích tmy; spíše je veřejně odsuzujte. Vždyť člověku je hanba už jen o tom mluvit, co ti lidé potají páchají. Všechno, co se odsoudí, ukáže se v pravém světle. Všecko totiž, na co se vrhne světlo, je potom zřejmé. Proto se říká (v Písmě): *Probud' se, spáči, vstaň z mrtvých, a Kristus tě osvíti.*

Evangelium - Jan 9,1-14

Ježíš uviděl cestou člověka, který byl od narození slepý. Jeho učedníci se ho zeptali: „Mistře, kdo zhřešil: on sám, nebo jeho rodiče, že se narodil slepý?“ Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče, ale mají se na něm zjevit Boží skutky. Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.“ Po těch slovech plivl na zem, udělal ze sliny bláto, potřel mu tím blátem oči a řekl mu: „Jdi se umýt v rybníku Siloe“ – to slovo znamená „Poslaný“. Šel tam tedy, umyl se, a když se vrátil, viděl. Sousedé a ti, kteří ho dříve vidali žebrat, se ptali: „Není to ten, který tu sedával a žebral?“ Jedni tvrdili: „Je to on.“ Jiní říkali: „Není, ale je mu podobný.“

Pokračování na str. 15

Svatý Jan z Boha

Svátek 8. března

To, co člověk udělá „vlastníma rukama“, zůstane nakonec jako dílo. V životě zakladatele řádu milosrdných bratří je to zcela zřejmé. On stál před druhými „s prázdnýma rukama“. Proto měl také z materiálního hlediska takový úspěch. Ten byl tak veliký, že určil dějiny moderních nemocnic.

V životě sv. Jana Z Boha, zakladatele řádu milosrdných bratří, ihned poznáme: On stál vždy „s prázdnýma rukama“, v postoji očekávání, právě proto, že přijímal se souhlasem „přítomnost“, jejíž původ neznáme, ale vidíme působení jejich činů, určité danosti, určité indicie – výsledky jejich činů.

„Výsledky“ v životě sv. Jana z Boha jsou tak veliké, a to i z materiálního hlediska, že určují vznik moderních nemocnic. Francesco De Castro, jeden z žáků sv. Jana a vedoucí nemocnice v Granadě, napsal k třicátému výročí úmrtí světce: „V míře, v jaké rostla láska u svatého Jana z Boha, rostlo i vybavení a rozpočet domu Božího (...). Pokládalo se to za zázrak, že k sv. Janu nepřišel nikdo, aniž by s ním nepřišlo něco, co bylo právě zapotřebí, co bylo nutné, aby se pomohlo potřebným.“

Tento nevzdělaný muž, který žil v první polovině šestnáctého století především ve Španělsku, zavedl geniální inovace v oblasti péče o nemocné: „Neměl žádné vědecké vzdělání, nebyl vůbec lékařem, ani to, co zná a umí tzv. ošetřovatel, se mu nemohlo přičíst k dobru. On měl jen jedno přání: zmírnit bolesti těch, kteří museli nejvíce trpět. Tak intuitivně poznal s neuvěřitelnou duchapřítomností, jak je třeba provést reformu špitálů“ (Mario Francini). Ve skutečnosti poznal jako první, že nemocné je třeba podle jejich nemocí oddělit, aby se zabránilo nákaze, že každý nemocný potřebuje své vlastní lůžko, vlastní zacházení a odpovídající dietu. To všechno se nám dnes jeví samozřejmé. Tehdy to však bylo ne-

myslitelné. Až do té doby měla nemocnice, „ať byla jakkoliv veliká a byla jakkoliv dobře vedena, jen velké pryčny, které byly obkládány nemocnými tak, jak přicházeli, takže nemocný tuberkulózou, který chrlil krev, ležel spolu s pacientem, který měl zlomenou nohu, a z druhé strany ležel nemocný s chřipkou“ (Francini).

O životě sv. Jana před jeho příchodem do Granady víme málo. On o tom nemluvil – jaký to má smysl ve srovnání s „dílem“ Pána!

Sv. Jan z Boha jako knihkupec

Jan z Boha se narodil r. 1495 v Montemor-O-Novo v Portugalsku. Jako osmiletý byl za nevyjasněných okolností odňat své rodině a ocitl se ve Španělsku, kde byl nejdříve pasákem ovcí. Pak šel do války proti Francouzům, aby se proslavil, a dvakrát tak tak unikl smrti. Ale zřejmě mu tyto zkušenosti nestačily, protože dále bojoval v řadách Karla V. proti Turkům u Vídně. Když válka skončila, vrátil se do své portugalské vlasti. Od jednoho strýce se dověděl, že jeho rodiče mezitím zemřeli. Mnoho se za něho modlili a oplakávali ho. Odešel nyní znovu do světa a hledal „místo, které mu Bůh určil, aby mu tam sloužil“. Na cestě, kterou mu Bůh ukazoval, přišel až do Maroka, kde pracoval při stavbě městských hradeb. Svou mzdu dával jednomu portugalskému rytíři, který tu byl ve vyhnanství a upadl v nemilost.

Sv. Jan z Boha

Dobré dílo, které Jan dělal s radostí pro Boha. Ale postihla ho tvrdá rána. „Královští úředníci s dělníky špatně nakládali a ti museli pracovat na stavbách, jako by byli otroci. Někteří nevinní utekli do Tetuanu a připojili se k Maurům. Byl mezi nimi i Janův druh, se kterým uzavřel přátelství. Bolest nad neštěstím jeho druha byla tak velká, že Jan ustavičně plakal a vzdychal, a ďábel mu namlouval, že to, co se stalo, je jeho vina, a dokonce mu namlouval, že ztratil naději na věčnou spásu. Ale Pán Bůh ho neztratil z očí a určil ho k velkým věcem. Jan přišel do františkánského kláštera. Tam podle vůle Páně potkal vzdělaného poctivého bratra, u kterého se důkladně vyzpovídal“ (F. De Castro).

Jan bez váhání poslechl radu, kterou mu bratr dal. Stál zde vždy „s prázdnýma rukama“, to znamená v očekávání. Prosil svého pána, aby ho propustil, protože „naš Pán chce od něho něco jiného“. Pán už se o něho postará jako Otec a pomůže mu, jak to zatím vždy činil. Musíme mu proto důvěřovat.

Přišel na Gibraltar. Tam hned vyhledal kostel, aby prosil Boha a děkoval mu: „Pane, prosím tě, neodvracej ode mne své milosrdné oči. Skloň se ke mně a ukaž mi cestu.“ Tyto události jeho života mu umožnily, aby dobře chápal slova sv. Pavla: *Ten kdo ve mně začal dobré dílo, dokončí ho až do dnů Krista Ježíše.* Než cokoliv podnikl, šel se vždy vyzpovídat a modlil se. To je velice jednoduchá

DALA ŽIVOT ZA SVÉ DÍTĚ

41letá matka Rita Fedrizzi z italské provincie Como se na počátku svého těhotenství dověděla, že má rakovinu. Lékaři jí doporučili, aby podstoupila potrat. Matka však byla přesvědčená katolička a něco takového rozhodně odmítla. Rezignovala také na chemoterapii, aby neublížila svému dítěti. Přivedla je zdravé na svět a tři měsíce nato zemřela. Její muž označil její rozhodnutí za „rozhodnutí víry“. List L'Osservatore Romano ocenil její statečnost. Tato matka nechtěla obětovat své dítě, aby zachránila vlastní kůži. Novorozené dítě bylo pro ni dar a nikoliv ortel smrti. Za podobné situace zachránila život svého dítěte sv. Gianna Beretta Molla v roce 1962.

* * *

Kardinál Walter Kasper řekl v Římě, že liberální výklad křesťanství způsobuje ztrátu věrohodnosti a letargii ekumenického hnutí. Kritizoval zejména tendenci přizpůsobovat církevní nauku duchu doby, čímž se vytvářejí nové zdi mezi konfesemi, zejména v etických otázkách, v nichž po staletí panovala jednota.

Tagespost

metoda, jak „stát s prázdnými rukama“. Usadil se v Granadě a prodával knihy. Proto se později stal patronem knihkupců. Chodil za lidmi s nejrůznějšími spisy, aby jim nabízel ty, které mu ležely na srdci. „Byl tak vlídný a laskavý ke všem, že mnozí kupovali i to, co ani koupit nechtěli. Byli přesvědčeni o tom, co jim tak přátelsky a s láskou řekl. Proto se mu brzy podařilo rozmnožit hmotný i duchovní kapitál, protože vedle dobrého díla, které konal tím, že přiměl druhé, aby četli dobré knihy, zvýšil i stav knih, aby mohl prodávat ještě více a ještě lepší knihy.“ Ve věku 43 let poznal slavného kazatele Jana z Avily (1500–1569). Toto setkání jim tak hluboce otrásl, že málem přišel o rozum. Především ho tížilo vědomí, že je hříšník. Spálil všechny knihy, které pojednávaly o rytířích a o zbraních, rozdal ty ostatní, které vyprávěly o životě svatých a pojednávaly o dobrých věcech. A opět stál „s prázdnými rukama“, aby opět začal znovu. Brzy byl u konce se svým majetkem, a když neměl nic, svlékl se ze svých šatů, které měl na sobě. Pak šel ulicemi Granady a prosil Pána o slitování, přišel do hlavního kostela, kde padl na kolena a volal: „Pane a Bože, měj slitování s velkým hříšníkem, který tě tolik urážel!“

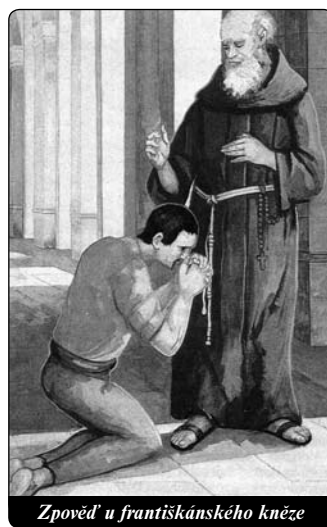
Měli ho za blázna a dopravili ho do královské nemocnice v Granadě. Bylo to krásné architektonické dílo, kde byli přímo natlačeni duševně nemocní. Po nějaké době, ve které své bolesti obětoval Pánu, se ukázalo, že opět přišel k rozumu. Byl propuštěn a mohl začít „své dílo“. Ihned putoval pěšky k slavné svatyni Guadalupe, vzdálené tři sta kilometrů od Granady, aby Matce Boží přednesl svá předsevzetí. Když se vrátil do Granady, začal své dílo tím, že nosil chudým dříví. „Když se blížil s otepí dříví k městu, styděl se tak velice, že nemohl projít ‚Mlýnskou bránou‘. Den nato se

styděl za to, že byl tak zbabělý, vstal časně ráno, šel na mši svatou a odešel na horu, aby opět nasbíral otep dříví. Když přišel k městu, začal se opět stydět jako předtím, ale začal si domlouvat a řekl svému tělu: ‚Vy, pane osle, který nechcete s otepí dříví vstoupit do Granady, protože se stydíte a nechcete ztratit svou čest, vy ji nyní pozbudete a půjdete s dřívím až na tržiště, kde vás poznají všichni, kteří vás mohou poznat. Tak ztratíte svou pýchu a domýšlivost.‘ Lidé se mu samozřejmě vysmívali a volali na něho: ‚Co to tu děláte, pane Jane, vy jste teď dřevorubcem?‘ Jenže jak je to osvobozující, když tu člověk stojí ‚s prázdnými rukama‘, když není závislý na druhých, zvláště ne na ‚mocných‘. S radostným srdcem souhlasil se vším, radoval se, že ho všichni mají za bezvýznamného podomka. Lidé se domnívali, že je to návrat do jeho pomatenosti, až poznal, jaké ovoce mu z toho plyne a jak dobré víno roste z toho semene, když je pro všechny jako zahrábán a ztrouchnivý“ (Castro).

V roce 1539 si otevřel první útulek, ve kterém umístil ty, kteří trpí nouzí. „Jan z Boha byl rozhodnut, že bude usilovně těšit a léčit chudáky. Proto promluvil s některými zbožnými dušemi a najal si s jejich pomocí dům na Rybím trhu.“ Jeho

metodou bylo žebrání. A nestyděl se prosit kohokoliv o příspěvek, aby mohl poskytnout přístřeší trpícím, kteří u něho zaklepalí. Obrátil se ve vsi pokoře a současně s velkým realismem přímo na krále: „Pane, já jsem zvyklý v Ježíši Kristu nazývat každého bratr. Vy jste můj král a pán a já vás musím poslouchat. Jak vás mám oslovit?“ Filip II. byl tak dojat, že mu dal velký obnos.

V roce 1547 se nastěhoval do skutečné nemocnice v Salida de

Zpověď u františkánského kněze

Gomeles, kterou pro něho koupil městští radní. Ale jeho život zůstával stále stejný. Vstal za úsvitu a modlil se nejdříve sám a pak s těmi trpícími, kteří si to přáli, tyto modlitby: Otče náš, Zdrávas, Věřim a Zdrávas Královno. Pak se vyzpovídal a až do večera byl na cestě. Chodil

městem, aby u bohatých v Granadě a v okolí prosil o almužnu. Splatil své dluhy až do posledního haléře. I v dávání stál „s prázdnými rukama“, a přesto obdržel bohatě, jak popisuje De Castro v jedné epizodě. Jako žebrák o almužnu přišel jednou pozdě večer v pokročilou hodinu do domu markýze de Tarify. Dali mu 25 dukátů. Bohatý markýz slyšel o bliženské lásce Jana z Boha a byl tím tak udiven, že ho chtěl osobně poznat. Proto se převlékl a šel do ulice před nemocnici, aby ho potkal. Řekl, že je bohatým cizincem, který však nyní upadl do velké nouze. Bez váhání dal mu Jan oněch 25 dukátů, které právě obdržel, i když už byly určeny pro jiné účely. Markýz odešel ohromen; šel na místo, kde se obvykle zdržují šlechtici, a vyprávěl, co se mu stalo. Byl udiven takovou láskou. Protože i když měl Jan tolik starostí, byl vůči jednotlivci proto tak velkodušný, že důvěřoval v Boží prozřetelnost. Plný dojetí vrátil se markýz příští den k Janovi, vrátil mu 25 dukátů a přidal mu k tomu dalších sto padesát.

Jan potřeboval peníze nejen pro chudé a nemocné, ale i pro ženy, které vysvobozoval z nevěstinců a vodil je do svého domu nebo je provdával, aby jim pomohl k normálnímu životu.

Právě v jednom nevěstinci poznal muže, který se měl stát jeho věrným žákem – Antóna Martina. Byl právě v Granadě, aby žádal potrestání jistého Pedra Velasca, který zavraždil jeho bratra. Antón Martin neodepřel Janovi nikdy almužnu a stal se jeho přítelem. Ale jednou od něho Jan žádal, aby přestal myslet na pomstu za vraždu svého bratra. Nebylo známo, co si mezi sebou řekli. Ale po rozhovoru šel Martin do vězení a hluboce dojat objal vraha svého bratra. Pak pracovali oba jako dobrovolníci v nemocnici. Právě přátelství s provinilci, nevěstkami a mafiány tehdejší doby bylo důvodem, proč

ho nepřátelé vyhledávali. Jeho životopisci hovoří o četných atentátech na jeho osobu. Nakonec se biskup Pedro Guerrero cítil nucen povolat Jana k sobě kvůli ustavičným udáním o nepřístojnostech, které se údajně konaly v jeho špitále. Ten ihned poslechl. Nacházel se tehdy v žalostném stavu. Byl nemocný, protože zachránil jednoho mladíka, který spadl do ledové vody. Ale to nebyl jediný hrdinný čin. Jen osm měsíců předtím vypukl požár v královské nemocnici a on zachraňoval z plamenů nejdříve nemocné a pak zařízení domu. Tato pozornost i k materiálním věcem, které tvořily „dílo“, je zářícím znamením přehojné milosti, která v Janovi působila. Jeho slova udělala na biskupa velký dojem a přinesla mu i velký politický úspěch. Neboť když se s ním hodnostář loučil, řekl mu: „Bratře Jane z Boha, jděte v pokoji a s Božím požehnáním. Veďte nemocnici, jako by to byl váš vlastní domov, protože já vám k tomu dávám povolení.“ Jan tak položil základy pro autonomii vlastního řádu. Dospěl však ke konci vlastního života. Píše se rok 1550. Jan zemřel 8. března v jednom paláci v Granadě. Jen po velkém naléhání nechal se odnést ze své dřevěné pryčny. Jeho přenesení doprovázel zázrak. I když už byl takřka mrtev, jeho tělo vydrželo čtvrt hodiny vzpřímeně klečet. Nejdříve navštívil arcibiskupa, který se dověděl o jeho stavu. Na otázku, zda má ještě něco, co mu působí starosti, odpověděl Jan bez váhání: „Můj otče a pastýři, tři věci mi dělají starosti: za první, že jsem svému Pánu sloužil tak špatně, i když jsem od něho přijal tak mnoho; za druhé – chudí, které mám vydržovat, lidi, kteří zanechali svých hříchů a nyní odložili svůj špatný způsob života; za třetí – dluhy, které musím splatit a které jsem udělal z lásky k Ježíši.“ A vtiskl mu do roku knížecku, do které je zapisoval.

30giorni 3/1995

Křesťané v Malé Asii (dokončení)

Trosky 20. století

Když studijní zájezdy z celého světa stojí před četnými troskami v Malé Asii, nejsou to jen trosky staré staletí anebo dokonce tisíciletí. V Baedekeru z roku 1914 se ještě popisuje chrám Koimesis v Niceji: *Mozaiky pocházejí z XI. století*. Teprve v roce 1923 se z kostela staly trosky. Žádný turecký prospekt neprozradí, že nádherný chrám v Agh-tamaru ve Van See se stal ruinou teprve ve 20. století. Totéž platí o řeckých chrámech a klášterech v Trapezuntu, o syrských stavbách v Tur-Abdinu.

Etnické čistky v Malé Asii je možno srovnat s osudem Němců ve východních oblastech Evropy. Tak jako německá kultura ve východní a jihovýchodní Evropě byla až do roku 1945 domácí kulturou, existovala řecká kultura v těchto oblastech západní Malé Asie, ale i v jiných částech,

především v Pontu, téměř 3000 let. V mnoha městech a provinciích Malé Asie představovali Řekové většinu obyvatelstva. Je však třeba udělat ještě další paralelu. Tak jako Hitler začal válku, tak napadlo Řecko Turecko. Řecké oddíly ztroskotaly před Ankarou, wehrmacht před Moskvou. Východní Řekové zaplatili daň r. 1923 podobně jako východní Němci r. 1945–1946. Řecké obyvatelstvo zmizelo po roku 1923 z Malé Asie podobně jako německé obyvatelstvo ze Sudet, z Bašky a Banátu a jiných částí východní Evropy. Ve srovnání městského plánu Izmiru s oním starým (Smyrna) z roku 1920 odpovídá rozdíl mezi starým Reichenbergem a dnešním českým Libercem, mezi starou Breslau a dnešní polskou Wrocławí. Totéž platí o Trapezuntu, Ankaře a jiných městech.

Ankara měla v r. 1920 jen 30 000 obyvatel, byla však řeč-

ko-pravoslavným a arménsko-katolickým biskupským sídlem. Dnes je mezi čtyřmi miliony obyvatel jen několik katolíků.

Postavení křesťanů v dnešní Malé Asii

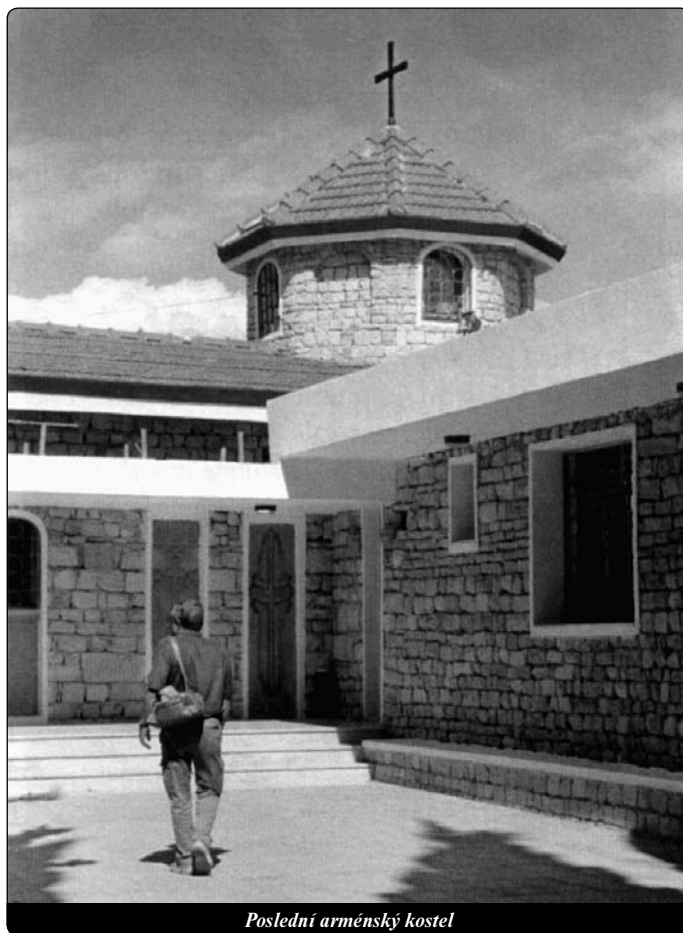
Skutečnost, že 90 % všech křesťanů Turecka žije dnes v Istanbulu, zvyrazňuje situaci diaspory v dnešní Malé Asii. Řecko-pravoslavní věřící zde prakticky nejsou, protože výměna obyvatelstva podle lausanských dohod postihla všechny Řeky v Malé Asii. Jen v Izmiru je dnes opět pravoslavný kostel.

I když literatura hovoří ve smlouvě z Lausanne o Řecích a Turcích, byli tehdy vyměněni ve skutečnosti pravoslavní občané někdejší osmanské říše za muslimské občany řeckého státu. To vedlo k tomu, že z Malé Asie i z Karamnali byli vysídleni i turečtí pravoslavní křesťané a z Řecka i muslimští Albánci, řecky mluvící muslimové z Kréty a dokonce muslimští Rumuni z jedné obce jižně od Gevgelja.

Kromě Istanbulu a Princenzina ostrova žijí po smlouvě z Lausanne Řekové jen na ostrově Imbros (turecky Gökceada.). Oba ostrovy proti Dardanélám tvoří dohromady jednu metropoli. Nynější metropolitní Photios má sídlo na ostrově Imbros.

Katedrální kostel Usnutí Panny Marie leží v Cinarli Merkez. Na ostrově Imbros je ještě 27 kostelů a četné kaple. Na malém ostrově Tenedos jsou dva kostely a křesťanský hřbitov.

Katolíci v Malé Asii podléhají třem jurisdikcím: apoštolskému vikariátu v Istanbulu, arcibiskupství v Izmiru a apoštolskému vikariátu Anatolie v Mersinu, který své sídlo přeložil do Iskenderunu. V Ankaře, která spadá pod apoštolský vikariát Istanbul, je také sídlo apoštolské nunciatury v měst-

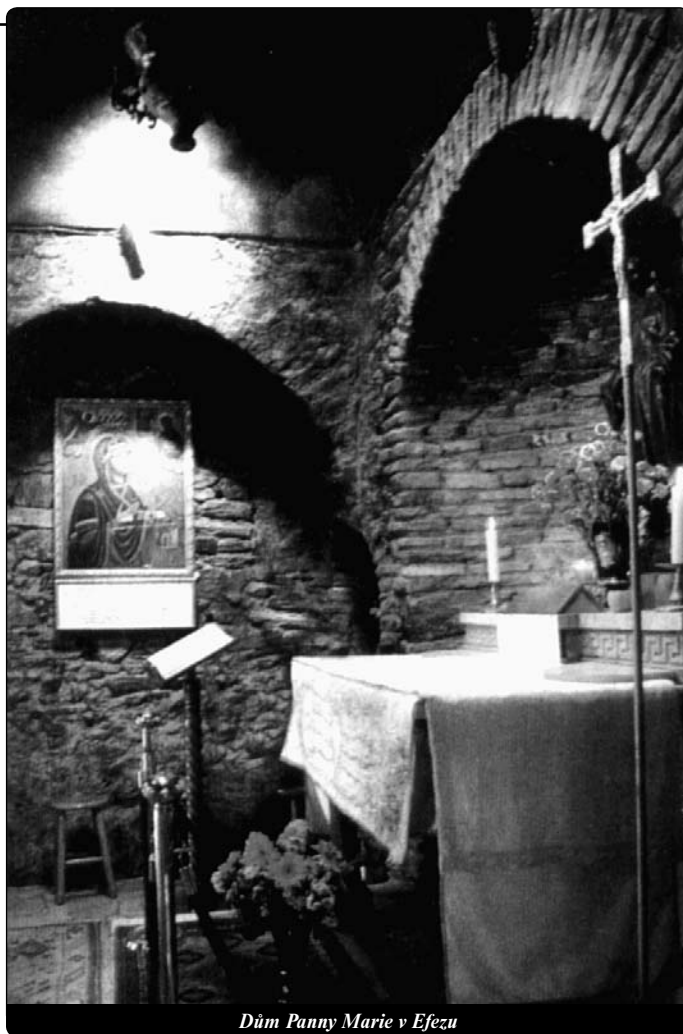
Poslední arménský kostel

ské čtvrti Cankaya, kde asumpcionisté vedou jednu farnost. Kromě německého centra je tu ještě kaple na italské ambasádě a kláštery asumpcionistů a jezuitů.

Západní Anatolie patří k arcibiskupství Izmir, které bylo založeno r. 1322 a obnoveno r. 1818. O 1300 věřících se stará 7 kněží v 7 farnostech. Působí zde také řádové sestry. Katolické kostely jsou všechny v oblasti Izmiru. Nejznámější je kostel sv. Polykarpa, který slouží také jako biskupský chrám. Původní katedrála sv. Jana byla dána k dispozici anglikánům a protestantům. Kromě toho jsou pravidelné bohoslužby v mariánské svatyni „Mariin dům“ v Efezu, kde působí kapucíni a sestry sv. Františka. Zde údajně strávila Panna Maria poslední dny svého pozemského života. Ve vnitrozemí existuje pastorační centrum v Konyi. Izmir má ještě katolické kostely sv. Polykarpa, P. Marie (františkáni), Panny Marie Růžencové (dominikáni), sv. Heleny (minorité), sv. Antonína (kapucíni), Jana Křtitele a Panny Marie Lurdské. Školští bratři zde vedou francouzskou školu a italské sestry italskou.

Zbytek Anatolie tvoří oblast apoštolského vikariátu Anatolie, který dlouho spravoval arcibiskup v Izmiru, nyní má však svého ordináře v jednom italském kapucínovi a byl spojen s misí v Trapezuntu. Kromě biskupského sídla v Mersinu, které bylo přeloženo do Iskenderunu, jsou ještě kostely v Adaně, Antakyi (dříve Antiochii) a v Iskenderunu, kde je v jednom katolickém pohostinství možnost přenocování pro skupiny.

V Antakyi stojí malý katolický kostel ve staré části města. Turisté navštěvují nejvíce Petrovu jeskyni a zde se vzpomíná na to, že tu byli Ježíšovi učedníci poprvé pojmenováni křesťané a byla zde napětí mezi křesťany z židovství a křesťany z pohanství, ztělesněnými v osobách

Dům Panny Marie v Efezu

apoštolů Petra a Pavla. Přítomnost římské církve prozrazuje nápis „Katolik kilisesi“ – katolický kostel. V blízkosti velkého pravoslavného kostela je malá

synagoga a tu vás pozdraví také kapucín, který zde spravuje kostel utvořený ze dvou obytných domů. Je vyzdoben četnými ikonami a na zemi jsou ko-

DOMNĚLÉ ZJEVENÍ?

V souvislosti s úmrtím sestry Lucie de Santos píše německá Katolická zpravodajská agentura (KNA), že se ve Fatimě „údajně“ zjevila Maria.

Byl to tedy jen náborový trik ze strany Církve? Papež přežil smrtelné zranění 13. května 1981, protože ho ochránila Fatimská Panna Maria. Údajně. Snad to bylo všechno úplně jinak. Kdo si totiž přečte zprávu oficiální německé katolické agentury, doví se, že se pasáčkům v roce 1917 jen „údajně“ měla zjevit Matka Boží. Tak tedy papež dal do korunky fatimské sochy zapravít jen domnělou kulku, která ho údajně měla stát život? Takové novinářské zprávy otevírají do široka dveře spekulacím o záležitosti, která byla prozkoumána a prošetřena jako žádný jiný fenomén posledního století. Počínaje Benediktem XV. až po Jana Pavla II. bylo všech sedm papežů otřeseno obsahem tohoto zjevení. Je tolik zajímavých faktů, týkajících se Fatimy, o kterých by bylo užitečné psát. A zatím oficiální „domnělé“ katolická agentura se od skutečných faktů drží hodně daleka. Svět médií není ovšem teologický seminář. Církev se sama oslabuje, když se nechá tahat za vlasy takovými pochybnostmi, zatímco má k dispozici pravdu v té nejkrásnější podobě.

Kath-net

berce jako v mešitě. Je tu jen tučet katolických rodin. Ty žijí ve shodě s arabsky mluvícími pravoslavnými. Velikonoce slavila obě vyznání v jeden den. V diaspoře není možno si dovolit nějaké různice.

Ve vnitřní Anatolii existuje malá katolická komunita italských řeholníků z Tridentu v Nevsehiru, u Černého moře jsou kostely v Trabzonu a Sinopu. V rodišti sv. Pavla z Tarsu mají malý kostel italské sestry „Filie della Chiesa“. Počet věřících celého vikariátu je několik tisíc, ale dnes vzrostl ve městech u Černého moře díky přistěhovalcům z Ruska a Gruzie. Pravoslavní Arméni mají kostely ještě ve městech Kayseri, Dyarbakir a Mardin a ve vesnici Vakifliköyü v provincii Hatay v oblasti legendárního Musa Daghy.

Vzhledem k vystěhovalectví stojí prastaré syrské křesťanství v jižní Anatolii před svým koncem. Nachází se hlavně v horské oblasti tzv. „Hory Božího služebníka“ Tur-Abdin. V Mídiatu v renovovaném klášteře sv. Gabriela sídlí ještě pravoslavný arcibiskup Mor Timotheos. Počet věřících klesl na pouhých několik tisíc. Mnozí se vystěhovali do Evropy a do zámoří, takže mají dnes své biskupy v Holandsku, v Německu, Švédsku, v USA i v Austrálii. Další kláštery jsou v Mor Meki v Deir Zafaran, který byl v letech 1293–1932 sídlem patriarchy. Ostatní bývalé kláštery jsou pusté. Kostely jsou ještě v Mardinu (40 mučedníků) a v Nusaybinu. Zde se situace citelně zlepšila od doby, kdy Turecko usiluje o vstup do Evropy. Některé rodiny ze Švédska a Německa se dokonce vracejí a osídlují nové vesnice. Neměli bychom na ně zapomínat. Ti, kdo cestují do Turecka, by neměli navštěvovat jen zříceniny, ale především zbylé křesťanské obce.

Z Kirche heute 1/2005
přeložil -lš-

Obtíže na cestě do nebe

Jak to, že těžký hřích, který je největší tragédií člověka, pokládá mnoho lidí za velmi přitažlivý námět pro štěstí?

Přitažlivost hříchu a síla pokušení

Zlý duch dokáže aranžovat pokušení s neobvyklou inteligencí a zručností, aby vyvolal v člověku přesvědčení, že hřích je ve skutečnosti zdrojem příjemnosti a štěstí, ve kterém Bůh člověku brání. Tak např. pokušení ženatého muže prožít milostné dobrodružství nese s sebou nabídku k uskutečnění nejskrytějších egoistických tužeb. Pokušení touhy po penězích v sobě skrývá perspektivu štěstí při získávání majetku často na úkor druhých lidí, vyplácením hladových mezd a jiným zločinným jednáním, které nesleduje ani v nejmenším společné dobro či prospěch vlasti. Pán Ježíš varuje: *Strážte se před každou chamtivostí, neboť i když má někdo nadbytek, jeho život není zajištěn tím, co má* (Lk 12,15). *Neboť kořenem všeho zla je láska k penězům a už mnoho těch, kteří se za nimi pachtí, zbloudilo ve víře a připravilo si mnoho bolesti* (1 Tim 6,10). Podobně je tomu s pokušením k spáchání hříchů potratu, antikoncepcie, pornografie, různých forem okultismu a všech jiných hříchů, které ruší přátelství s Bohem.

Každé pokušení ukazuje hřích jako dobro, a to atraktivním způsobem, aby v člověku probudilo žádostivost smyslů, citovou tužbu a touhu po uskutečnění. Stále aktuální je varování sv. Petra: *Buďte strážliví a bděte, protože váš protivník ďábel obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltil* (1 Petr 5,8-9). Přitom je třeba mít na paměti to, co píše sv. Pavel: *Bůh je věrný, nedopustí, abyste byli zkoušeni víc, než snesete. Když dopustí zkoušku, dá ta-*

ké prostředky, jak z ní vyjít, a sílu, jak ji snášet (1 Kor 10,13).

Utrpení je velké tajemství

Povinností křesťana je, aby pevností své vůle rozhodně odmítal každé pokušení, i když jednou pociťuje silnou touhu po hříchu a jeho nabízené příjemnosti. Jestliže však podlehne pokušení a dopustí se hříchu, je jeho povinností co nejdříve přistoupit k svátosti smíření. Jestliže ovšem bude v hříchu setrvávat, síly zla oslabí jeho vůli a zatemní jeho rozum, takže začne pokládat zlo za dobro a dobro za zlo. Lidem, které si zotročilo zlo hříchu, adresuje Bůh vážnou výstrahu: *Běda vám, kteří nazýváte zlo dobrem a dobro zlem, kteří vydáváte temno za*

světlo a světlo za tmu, kteří vydáváte hořkost za sladkost a sladkost za hořkost! (Iz 5,20)

Kristus velice touží vytrhnout nejzatvrzelejší hříšníky z otroctví ďábla, proto na ně někdy dopouští, aby zakusili tragické dů-

sledky svých hříchů. To všechno proto, aby pohnul jejich svědomím, vyvolal v nich lítost nad hříchy a upřímnou touhu po nápravě. Mohou k tomu sloužit nehody, ztráta zdraví nebo majetku, zážitek blížící se smrti, různé události, které se dotknou srdce člověka, aby pochopil, že posledním cílem života je dosáhnout nebe tím, že se sjednotíme v lásce s Bohem. Vzniká tak vyhlídka, že člověk si uvědomí tragiku svého zotročení hříchem, obrátí se a sverší svůj další osud Božím milosrdenství ve svátosti smíření. Jak radostný je pak zážitek pravdy, že jedinou oporou, jedinou radostí a nadějí je Ježíš Kristus a nikoliv peníze, kariéra, hříšné známosti a zbožňování člověka.

Je třeba mít na paměti, že Ježíš Kristus vzal na sebe dobrovolně všechny naše hříchy a slabosti. V době utrpení a smrti na kříži zakusil strašná muka, která mu způsobily hříchy všech lidí, kteří už existovali i kteří budou teprve existovat. Bylo to možné jedině proto, že Ježíš Kristus je pravý člověk a také pravý Bůh a pro Boha není minulost ani budoucnost, jen trvalé „nyní“. Nikdo z lidí tolik nevytrpěl tělesně a duševně, jak toho byl schopen Bůh-Člověk Ježíš Kristus. V čase jeho utrpení a smrti se v jeho lidství soustředilo všechno zlo světa. Tím, že Ježíš Kristus se zatížil naším utrpením, díky své božské přirozenosti změnil od základu význam utrpení a dal mu výkupný smysl. Utrpením, smrtí a zmrtvýchvstáním Krista každé, i zdánlivě nejnesmyslnější utrpení,

které člověk prožívá s vírou ve spojení s Vykupitelem, stává se cestou vykoupění. Jestliže člověk zasáhne jakékoliv utrpení, Ježíš je první, kdo nese jeho tíhu. Proto je strašným rouháním obviňovat Boha z necitel-

nosti a lhostejnosti vůči lidskému utrpení.

Umučení a smrt Krista se opakuje v jeho mystickém Těle a jeho údech. Každý člověk musí trpět a umřít, jestliže je však živým údem mystického Těla, jeho utrpení a smrt získávají výkupnou moc díky božství Toho, který je hlavou tohoto Těla, napsala Edit Steinová.

Není možno také zapomenout, že utrpení zůstává velkým tajemstvím a není vždy důsledkem osobních hříchů, což nám Pán připomíná v příběhu Joba (srov. Jan 9,2-3; Lk 13,1-4). Často Kristus povolává některé lidi, jako např. P. Pia, sestru Faustýnu a jiné, aby měli účast na jeho utrpení za spásu světa. Jen sjednocením s Kristem se utrpení (i z důvodu vlastní viny) stává velkou cestou milosti, která vede ke štěstí v nebi.

Modlitba a půst jsou nezbytné zbraně proti síle zla

Všechno, co potřebujeme k dosažení plné blaženosti v nebi, nám Ježíš daruje zdarma ve svátosti smíření a v Eucharistii. Očekává jen náš souhlas, abychom přijali jeho evangelium a usilovali ze všech sil žít podle něho den co den. Cestu, která vede k nebi, nám ukazují přikázání. Není vždy snadné po ní jít, o čemž mluví sám Ježíš: *Vcházejte úzkou branou. Široká je brána a prostranná cesta, která vede do záhuby, a mnoho je těch, kteří po ní vcházejí. Jak těsná je brána a úzká cesta, která vede do života, a málo je těch, kteří ji nacházejí* (Mt 7,13-14).

Jít cestou přikázání a evangelia je možno jen díky Boží milosti, které se dostává každému člověku, a díky sebekázní, kterou si musíme uložit. *Kdo se chce účastnit nějakého závodu, zachováva ve všem zdrženlivost. Oni to dělají, aby získali věnec pomíjející, ale my věnec nepomíjející. Já také běžím o závod, ale ne jen tak bez cíle, ...držím však své tělo v tuhé kázní a podrobuji si ho, aby se nestalo, že bych kázal druhým,*

a sám byl přitom zavržen (1 Kor 9,25-27). Na jiném místě pravi: Umrťvete proto všechno, co je ve vašich údech pozemského: smilství, nečistotu, chlípnot, zlou žádostivost, chamtivost, která je modloslužbou (Kol 3,5).

Aby nás Kristus mohl každý den vést cestou, která vede k nebi, musíme držet své tělo v tuhé kázní a svůj denní program upravit tak, aby nám zbyl čas na modlitbu, práci i odpočinek.

Modlitba otevírá před námi nekonečné perspektivy, protože díky ní vstupujeme do tajemství lásky Nejsvětější Trojice, kde je plnost štěstí a pramen celého vesmíru. Milující Bůh touží navázat s námi velice důvěrný vztah lásky, a proto nás vybízí, abychom vytrvali v modlitbě (Řím 12,12); bděli a modlili se (srov. Mt 26,41); prosili, a bude nám dáno (Mt 7,7). Vybízí nás k naprosté důvěře, která spočívá v přesvědčení, že On vyslyší všechny naše prosby shodně s jeho vůlí (1 Jan 5,14). Jestliže se budeme denně upřímně modlit, budeme poznávat Boží vůli a budeme ji plnit. Doporučuje se, abychom si denně našli čas pro modlitbu růžence a četbu Písma svatého, Korunku k Božímu milosrdenství, a je-li to možné, měli účast na mši svaté. Bdit musíme nad tím, abychom byli ustavičně ve stavu posvěcující milosti. Měli bychom alespoň jednou za měsíc přistupovat ke svátosti smíření, ale vyhledat zpovědnici ihned, kdykoliv jsme upadli do těžkého hříchu.

Krotit své tělo a podrobovat si je znamená sjednotit svou vůli s vůlí Boží a podřídit jí všechny city, nálady a rozmanité tužby, které se tak často mění a dostávají do rozporu s Božím zákonem. Proto když se nám nechce modlit, musíme tím více času věnovat modlitbě a obětovat Bohu svou nechuť, svoje vzbouřené city a špatnou náladu. Žít vírou znamená vyvíjet každodenní úsilí v poctivé a svědomité práci, plnění povinností, věnovat stálý čas modlitbě a nezanedbávat odpočinek. *Krotit své tělo a podrobovat si je*

a zvláště pak příští postní neděli. Ani uzdravený slepec, ani vzkříšený Lazar nejsou pro židovské předáky dostatečným důkazem o Ježíšově božství. Před jejich příkladem nás ovšem Pán důrazně varuje: Nebude-li vaše spravedlnost mnohem větší než zákoníků a farizeů, nevezdete do nebeského království. Tato svoboda – přijmout či nepřijmout, uznat či neuznat – platí totiž jen do určitého okamžiku, a tím je okamžik naší smrti. Pak budeme neúprosně konfrontováni se všemi skutečnostmi tak, jak jsou, a to bude pro nás tím více šokující, čím více se námi akceptované představy rozcházejí s realitou. Ten zdrcující šok může trvat dokonce celou věčnost.

Nasadit člověku do hlavy brouka pochybnosti je osvědčená zbraň, kterou si ďábel úspěšně vyzkoušel již na prvních lidech v ráji. Zázraky a zjevení nejsou zdaleka jedině, co osvětlení vydávají za domněnku. Stejně tak se vyvolávají pochybnosti o řadě teologických a morálních pravd, stačí, aby některé z těchto pravd se jim staly nepohodlné. K nepohodlným skutečnostem patří samozřejmě i samotný učitelský úřad Církve a jeho definitivní výroky. Kolikrát už bylo např. řečeno, že zavést kněžské svěcení žen není ani v pravomoci papeže, a stále se objevují hlasy, že toto rozhodnutí není definitivní.

bovat si je znamená ovládnout umění sebeomezování, abychom byli schopni zřít se různých příjemnosti v zájmu vyššího dobra. Proto je nutné praktikovat půst, uskromňovat se v jídle, ve využívání televize a internetu a vyhýbat se všemu, co nás činí závislými a co nás zotročuje.

Každý den si máme znovu připomínat, že život na zemi máme jen jeden a je neopakovatelný: *Stanoveno je lidem jednou zemřít a pak následuje soud (Žid 9,27).* A ve chvíli soudu se rozhodne o našem konečném osudu, věčné spáse nebo věčném zavržení. Budeme souzeni z lásky, ale Bůh

Cesta k úplnému popření Boha začíná přijatou pochybností. Brouk pochybnosti totiž nahodí něco mnohem podstatnějšího, než je ta či ona pravda. Nahodí náš synovský vztah k nebeskému Otci, připravuje nás krůček za krůčkem o láskou prosycený vztah plný důvěry. Zpochybňuje ve skutečnosti samu Boží spravedlnost a svatost. Odsouvá Boha do role unaveného starce, kterému už nezbyvá, než aby s dobrotivou benevolencí přivíral oko nad výmysly svých už docela dospělých dětí a nechal to na nich, jak si to ve svém životě a na tomto světě zařídí. Stačí však, aby nám vpadla do zad neúprosná přírodní katastrofa nebo rafinovaná lidská zloba, a už se ti nejvíce sebejistí a osamostatnění ptají, kde byl Bůh se svou všemohoucností a dobrotou. Byl tam, kde je stále, jen my jsme nechtěli být tam, kde je naše místo, totiž v jeho otcovské náruči, a tak nás nechal, abychom si žili podle svých nápadů, jak říká výstižně žalmista.

To, co nám náš odvěký nepřítel nejvíce závidí a o co nás chce připravit, je skutečnost, že Bůh je něco zcela opačného, než se nám snaží vmluvit. Náš nebeský Otec se o nás stará do nejmenších podrobností tak, jak si to sám uložil ve své nekonečné otcovské lásce, na kterou je možno odpovědět jediným možným způsobem:

se nenechá posmívat. Co kdo zasel, to také sklídí. Kdo totiž seje do svého těla, z těla sklídí záhubu. Kdo však seje do ducha, z ducha sklídí věčný život (Gal 6,7-8).

Proto v době pokušení nás kromě modlitby musí provázet myšlenka na soud ve chvíli smrti, a kdykoliv jsou pokušení zvláště úporná, nezbude než aplikovat osvědčený lék, který nám dává Pán: *Takový druh zlých duchů je možno zahnat jen modlitbou a půstem (Mt 9,29).* Modlitba a půst jsou nezbytnými zbraněmi v boji s mocnostmi zla, které usilují všemi prostředky, aby nám znechtily vytrvalé každodenní úsilí kráčet po cestě svatosti, která vede k nebi.

bezmeznou důvěrou, jakou chová ke své matce a otci maličké dítě. Tato jen bláhovými opovrhovaná důvěra dítěte je ve skutečnosti opravdový elixír věčného mládí. Kdo si to vyzkoušel a ověřil, byli svatí a světice, kteří nás přešli nejen svým životem, ale především svým příkladem. Jejich životní osudy nám mohou někdy připadat neuvěřitelně nepodobné tomu, co prožíváme i co bychom chtěli prožívat my. Ale právě toto z našeho pohledu podivinství jejich životů nebylo vůbec podivné, nýbrž milé v Božích očích a mělo by nás přesvědčit o tom, že žádná situace a žádné okolnosti nejsou tak absurdní, nepochopitelné, ani tak bezvýchodné, abychom se v nich nemohli s důvěrou malého dítěte obrátit a plně spolehnout na svého nebeského Otce. Nic víc od nás nežádá, než abychom se od něho nechali vést doslova za ruku. Kdo by to s námi myslel vždy a za všech okolností lépe, když ne ten, který nás z lásky stvořil (= učinil z ničeho), za cenu vlastního života vykoupil a beze zbytku se nám daroval už zde na zemi jako předchůť věčného sebedarování v nebeské slávě? Je jediná věc, která si zaslouží, abychom o ní pochybovali: naše vlastní sebejistota, to, zda jsme už alespoň trochu pochopili, jak dobrý je Bůh, a zda se už podle toho chováme.

-red-

denní úsilí kráčet po cestě svatosti, která vede k nebi.

A tak hleďte svou sílu v Pánu, v jeho všemohoucnosti. Oblepte se do plné výzbroje Boží, abyste mohli čelit ďáblovým nástrahám. Vedeme přece zápas ne proti nějaké obyčejné lidské moci, ale proti knížatům a mocnostem, kteří mají svou říši tmy na tomto světě, proti zlým duchům v ovzduší. Proto vezměte na sebe plnou Boží výzbroj. Jen tak budete moci odolat, až bude zle, všechno překonat a obstát (Ef 6,10-13).

*Z Miłujcie się 1/2005
přeložil-lš*

Kde byl Bůh v den katastrofy?

Jako křesťané musíme být schopni zaujmout stanovisko ke katastrofě, ke které došlo v jihovýchodní Asii. To, co se zde událo, zůstane sice hlubokým tajemstvím. Ale Kristus svým radostným poselstvím vnáší světlo i do této temnoty. Biskup Andreas Laun ze Salcburku nám ukazuje, jak může evangelium vyjasnit řadu otázek, které toto neštěstí na celém světě vyvolalo. Jeho úvahy nám pomáhají, abychom přes všechnu bezradnost zachovali lásku k Bohu a důvěřovali plánům jeho milosrdenství. Současně se můžeme vyvarovat toho, abychom se nedali strhnout k překotným banálním odpovědím. Příspěvek biskupa Launa se však vyslovuje také proti tomu, aby se všechny mravní a teologické výkupitelské významy tabuizovaly. Neboť již apoštol Pavel dosvědčuje, že „celé stvořené sténá v porodních bolestech a čeká na zjevení synů Božích“ (srov. Řím 8,19-22).

Když pomineme odborníky, nikdo v Evropě nevěděl ještě přednedávnem, co je to tsunami. Nyní to všichni víme: je to něco smrtícího jako lavina, ale mnohem, mnohem nebezpečnější. „Nemohl nebo nechtěl Bůh této katastrofě zabránit? Jestliže nemohl, není všemohoucí. Jestliže nechtěl, je krutý,“ jak mi napsal jeden muž a domníval se jako už kdysi Voltaire a mnoho jiných před ním, že může ty, kteří věří v Boží lásku, přivést do nevyhnutelných obtíží. Ať už nikoliv všemohoucí nebo krutý, tak či onak Bůh není Bůh – heč, vy hloupí křesťané!

Poněkud mírnější, ale stejně provokativní a obviňující je jiná otázka: Trest za hříchy? Jestliže ano, za jaké hříchy a kdo je spáchal? A pak otázka, která má definitivně vyvrátit víru v Boha a v ospravedlnění: „A co s nevinnými dětmi?“

Aniž by byl ovlivněn takovými názory, domnívá se Favzan Al-Favzan na Al-Imam univerzitě v interview s MEMRI-TV, že mořské zemětřesení a následné tsunami jsou Alláhovým trestem. Neboť pobřežní pláže byly místem sexuálních hříchů, obzvláště zlé jsou homosexualita a smilstvo. I doba neštěstí se ukazuje jako znamení Alláha: Stalo se to právě o Vánocích, kdy smilníci a zkorumpovaní lidé z celého světa přišli do Asie, aby se zde oddávali smilnění a sexuálním zvrácenostem. AL-Favzan vyzval všechny muslimy těchto zemí, aby za to činili pokání.

Společným jmenovatelem obou pojetí je: tsunami nás stává před otázkou Boha.

Jedni říkají: tsunami dokazuje, že Bůh židů a křesťanů neexistuje. Z odpovědnosti Boha za tsunami se vyvozuje důkaz pro jeho neexistenci.

Druzí k tomu naopak míní: Bůh přece existuje, tsunami to dokazuje, zjevuje se v něm jako soudce nad hříšníky, zvláště jako soudce nad sexuálními zvrhlíky.

Čím je tedy tsunami pro Boha? Je to důkaz o Bohu, nebo důkaz, že neexistuje? Ani jedno ani druhé. Tsunami zanechává Boha takového, jakým byl: Bůh je láska, ale současně zůstává tajemstvím. To, co můžeme říct, je následující:

1. Tsunami jako Boží obžaloba?

Nezřídka, každý den umírají nesčetní lidé v důsledku hladu, nemoci a váleku. O tom se ví,

ale lidi to nevzrušuje. Kromě toho každý den mnoho lidí zabíjí jiné lidi, utrácení nenarozené děti, usmrcují staré lidi a usmrcují je jako embrya kvůli vědě, která jim už dlouho říká, že „to jsou lidé“, ale jak se zdá, nikdo to nebere na vědomí.

Bůh však nesmí smrt připustit? Jako bychom nevěděli, že každý den umírají tisíce a nako nec zemřeme všichni. To je také skandál? Anebo je tomu tak jen tehdy, když příčina smrti je tak neobvyklá, když umře velmi mnoho lidí a především – když je mezi nimi mnoho Evropanů? Je to velmi choulostivá otázka, ale jaká by byla reakce světa, kdyby tsunami postihlo jen bezejmenné barevné obyvatelstvo?

Tomu, kdo říká, že smrt skrze tsunami před nás staví otázku o existenci Boha, bych chtěl odpovědět – k tomu stačí smrt i jediného člověka: Čím je člověk tvářív v tvář jisté smrti, která postihne jednoho každého,

chytré i hloupé, dobré i zlé, bohaté i chudé?

Tsunami velmi sugestivně připomnělo, že smrt může člověka postihnout kdykoliv, nečekaně a neodvratně. Tak snad aspoň na čas bylo odstraněno tabuizování a zastírání smrti. Jestliže se však mnoho lidí „probudilo“, a vydali se za hledáním pravdy, jestliže se obrátí, pak tsunami navzdory utrpení mnoha postižených bylo pro svět i spásnou vlnou, ne pouze neštěstím.

Jistě, to je úvaha, která předpokládá víru. Pro nevěřícího je „dobrá“ smrt rychlá, nečekaná a pokud možno bezbolestná. Pro věřícího naopak je dobrá smrt ta, na kterou je připraven. Proto se křesťané modlí, aby je Bůh ochránil od „nenadále smrti“.

2. Tsunami jako důkaz, že Bůh neexistuje?

Dokazuje tsunami, že Bůh je bez lásky a že tedy neexistuje, alespoň ne takový, jako to hlásá židovství a křesťanství, tedy jako Bůh lidí, Otec, který miluje své děti? Také v argumentu, že není všemohoucí, když „nemohl“ zabránit tsunami, je obsaženo: „jestliže by byl schopen zabránit, musel by zabránit, tedy...“

Pokud je pro někoho tento pozemský život „všechno“, může být nakloněn k tomu, smýšlet takovým způsobem, ale na tuto otázku je třeba odpovědět rozhodným NE, když pomyslíme na to, že v ní je neznámá označena za známou, když se totiž tvrdí, že smrt je zlo a tudíž je s Boží láskou neslučitelná. Právě toto tvrzení totiž nesouhlasí, protože my neznáme stav duše těch, kteří byli oběťmi, a neznáme jejich věčný osud.

V jedné své povídce relativizuje Mark Twain hodnocení lidského osudu asi takto: „Pan Müller měl smrtelnou nehodu v autě. Je to smutné? Ne, je to pro něho dobré, protože v té době o něm ještě nikdo nevěděl, že má rakovinu žaludku a že by zemřel za strašných bolestí.“ Podobně také

zde: My víme – smrt je normální pochod. Věříme, že po smrti upadnou lidé do Božích rukou a on jediný ví, v jakém stavu byly právě jejich duše, a ví také, proč je vzal k sobě právě tak a právě nyní. Jisté je: Bůh, který nás volá, abychom přišli k němu, je Bůh, který nás miluje. Ve vzpomínce na Petra, který šel na Pánovo zavolání po vlnách, mohli bychom smrt popsat křesťansky takto: I oběti tsunami mohou vystoupit z lodičky života, jít po moři zoufalství, protože tsunami je sice usmrcuje, ale současně přivádí k Bohu.

Před a po tsunami zůstává svět takový, jaký je. Bůh miluje lidi, a to i ty, kteří v důsledku neštěstí přijdou o život. Ať je neštěstí jakkoliv otřesné, vyvozovat z toho, že Bůh neexistuje, je chybné. Bůh volá lidi k sobě každý den, volá všechny, volá je rozličným způsobem a volá je také skrze tsunami. Důkazem proti jeho existenci není ani smrt ve vlnách, ani smrt na lůžku.

3. Tsunami jako Boží trest?

Je tsunami Boží trest za hříchy, zvláště za sexuální? Tak zní otázka citovaného muslimského profesora a v tomto směru se ptá také nemálo křesťanů.

Položme protiotázku: Co je to „trest“ a co je to „Boží trest“? Odpověď se skládá z několika hledisek:

Svatý Tomáš učí: Když pomíneme peklo jakožto „trest“, je trest vždy zlo, ale současně také dobro, protože umožňuje hříšníkovi, aby dělal za zlo pokání, a tak je odčinil a po absolvování pokání se opět vrátil do lidské společnosti. Trest od pomsty se kromě jiného liší takto: Ten, kdo se mstí, nechce pro oběť nic dobrého, nýbrž chce jen ukojit svou pomstu. Spravedlivý soudce však není nepřitelem pachatele, nýbrž chce pro něho, ať to zní jakkoliv paradoxně, dokonce blaho – pokáním se má osvobodit od zlého.

V příběhu o slepci od narození odmítá Ježíš kategoricky, že

by jeho slepota byla trestajícím zlem za určitý hřích postiženého nebo jeho bezprostředních příbuzných. Takové rovnice, jako malý hřích – trest rýmou, velký hřích – zápal plic, homosexualita – trest AIDS, neplatí.

Ale když jsme to všechno řekli, tak také platí, že „tsunami“ všeho druhu je nějakým způsobem následkem hříchu, tak jako smrt přišla na svět skrze hřích (jak říká sv. Pavel). Jak přijímá křesťan smrt a utrpení? Doplnuje svým utrpením to, co chybí do plnosti Kristových útrap (opět Pavel), tedy k odpuštění hříchů, k pokání. Doplnují křesťané Kristovo utrpení jen pro hříchy jiných – jako Kristus, který byl bez viny – nebo trpí i pro své hříchy? Přirozeně také a v první řadě pro své vlastní hříchy. Přitom nemají pro své vlastní viny žádný metr ani váhu, aby mohli navzájem propočítat, odvážit a poměřit hříchy a odpovídající utrpení. Co však mohou a mají udělat, je toto: Vloží své utrpení do Božích rukou na odpuštění hříchů celého světa. Konkrétně řečeno – proč by neměl člověk, který ruinuje svá játra alkoholem, pokorně přijmout utrpení, které z toho následuje, jako pokání za svou nestřídmost? Utrpení se snáze přijímá, když v něm může trpící rozpoznat určitý smysl.

Ostatně, je skupina obětí, vzhledem ke kterým jsou lidé velice rychle ochotni chápat je-

jich smrt jako trest. Jsou to oni turisté, kteří skutečně přijeli do Asie proto, aby zde uspokojili své zvrácené tužby, a zde ti, kteří na místě prováděli obchod s dětským sexem a zvláště s levnými ženami.

4. Otázka těch, kteří přežili – Jobové tsunami?

Přesto jsou lidé, kteří z lidského hlediska mají „právo“ položit Bohu a jeho lásce otázku, jsou to ony oběti v postižených zemích, které nemohly uprchnout do evropského blahobytu a které doslova a do písmene všechno pozbyly. Ti mohou jako Jossel Rakover ve slavné povídce *Zvi Kolitz* říct: „Bože, ty jsi udělal všechno, abych se v tobě zklamal, abych v tebe nevěřil.“ Vzhledem k jejich utrpení můžeme jim jen přát, aby za prvé našli pomoc, a za druhé aby ji našli k tomu, co autor vkládá Josselovi dále do úst: „Věřím v Boha Izraelova, i kdyby udělal všechno, abych v něho nevěřil.“ A dále: „Žiji a umírám právě proto, že jsem žil jako ten, který v tebe neochvějně věřil. Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný. Do tvých rukou poroučím svého ducha.“

5. Tsunami jako katalyzátor dobra

Záběry vlnobítí a zkázy doprovázejí dva druhy komentářů:

Jedny vypravují o propasti lidské nehoráznosti, o lidech,

kteří se zmocňují věci určených k pomoci a sami se z nich obohacují, a o druhých, což je ještě horší, kteří se zmocňují osiřelých dětí, aby je zneužili k pedofilním cílům nebo z nich udělali vojáky. Je to tak těžké, tváří v tvář těmto skutečnostem uvěřit v ďábla a hřích, který vede do pekla?

Druhé zprávy jsou naopak plné světla. Vyprávějí o lásce a celosvětové solidaritě. „Nouze učí nejen prosit, ale i pomáhat,“ píšou předsedové misijních organizací z Čácha a Mnichova, a mají pravdu. Smrtící mořskou vlnu následuje vlna dobročinnosti a lásky – lidé, kteří jsou ochotni pomáhat. K dobrým důsledkům neštěstí je třeba přičíst i rozhodnutí rebelů, že alespoň prozatím dopřejí zbraním klid.

Bez falešné pýchy můžeme říct, že jsou to především křesťané, kteří projevují velkou solidaritu s oběťmi. Pravděpodobně lidé lépe chápou, než jak je tomu obvykle: myšlenka celosvětové solidarity s nouzí bližních má svůj původ v židovsko-křesťanské tradici. Jelikož je tomu tak, můžeme porozumět obrannému reflexu: V Indonésii vyzvaly islámské autority své přívržence, aby nepřijímali křesťanskou pomoc – s odůvodněním, že by to mohlo ohrozit jejich muslimskou víru.

Když tsunami zpusťovalo první pláže, byli jsme všichni otřeseni. Ptát se, proč Bůh toto neštěstí připustil, nemá smyslu. Neexistuje žádná odpověď, žádné „vysvětlení“, po kterém bychom mohli říct s ulehčením: „Přirozeně, teď chápou, proč!“ Jisté však je, že tsunami neotřásá vírou v Boha. Ti, kteří věří, si vzpomenu na Ježíšova slova: „Nenechte se zastrašit, když uslyšíte o válkách a zemětřeseních, zůstaňte bdělí!“ Proto jdou i po „tsunami“ (ať už má jakoukoliv podobu) po své cestě ještě s větší bdělostí, neboť vědí, že je vede k Bohu.

*Kirche heute 2/2005
překlad -lš-*

Eucharistie a společenství

Rozhovor s P. Richardem Neuhausem,
bývalým luteránským pastorem, o Eucharistii

Agentura Zenit hovoří s někdejší americkým pastorem o roli Eucharistie v Církvi, nové evangelizaci a ekumenismu. Je důležité, aby Eucharistie byla pramenem společenství, ale také předpokládá věrné společenství s Církví.

Jakou roli hraje Eucharistie v životě Církve?

Je to právě mše svatá, co smeluje univerzální Církev. V ní je totiž Kristus skutečně přítomen a drží celou Církev pohromadě. To je pravdivé nejen teologicky, ale také sociologicky a psychologicky. Mše svatá je pro každého katolíka prostě definitivní zkušenost o Kristu a jeho Církvi. Mnoha způsoby to vyjádřil Svätý otec: Nepochopili jsme žádný aspekt z života Církve, jestliže nevidíme hluboké spojení mezi ní a Kristem v Eucharistii. Kompletní struktura Církve a biskupský úřad ve spojení s úřadem Petrovým spočívá v péči o to, aby křesťanský lid mohl naplňovat Kristův příkaz: *To činite na mou památku* – a to od jedné generace ke druhé až do příchodu našeho Pána ve slávě.

Jakou roli hraje Eucharistie v nové evangelizaci?

Jde o něco důležitějšího, než aby mohla pouze sehrávat určitou roli. Když čteme encykliku *Ecclesia de Eucharistia*, můžeme se např. poučit, že evangelizaci a také novou evangelizaci nelze oddělit od Eucharistie. Evangelizace znamená nejen osobní rozhodnutí pro Krista, nýbrž také začlenění do eucharistického společenství, kterým je Církev. Kardinál Ratzinger řekl jednou něco velmi podnětného, že totiž pro protestanty jsou rozhodnutí pro Krista a rozhodnutí pro církev dvě různá rozhodnutí, zatímco pro katolíky jsou tato rozhodnutí jedním jediným rozhodnutím. Protože Eucharistie, jak říká sv. Pavel, *hlásá Kristovu smrt, dokud nepřijde*, obsahuje explicit-

ně hlásání spásného Kristova poselství, které je dále předáváno v kázání. Podle mé zkušenosti, a je to zkušenost také mnoha jiných, je katolické kázání velice slabé, dokonce zahanbující. Katolíci zpravidla neslyší žádná velkolepá kázání, proto ani žádná neočekávají. Slabé očekávání v tomto směru vyvolává přirozeně také nedbalou kazatelskou námahu ze strany kněží.

Evangelizace obsahuje výslovně hlásání novozákonního „kerygmatu“ – Božího spásného konání skrze Krista. Katolická kázání se často omezují na vágní „hodnoty evangelia“, které zna-

menají více méně napomenutí, abychom byli milí. Ve mši svaté se navzájem doplňují liturgie slova a Eucharistie a směřují k tomu, aby se vzájemně posilovaly. Je jisté možné být svatým knězem a přitom velmi neúčinným kazatelem. Ale je třeba udělat velmi mnoho pro to, aby se katolická kázání zlepšila tím, že připomeneme, že Eucharistie je výzvou k angažovanosti a k více než k angažovanosti, k obrácení a k novému obrácení. V tomto smyslu je každá eucharistická slavnost evangelizační.

Co říkáte k rozšířeným liturgickým nepořádkům a ke kontroverzi týkající se politiků, kteří přes kladný postoj k potratům přijímají Eucharistii, a týkající se přesvědčení, které lidé mají o Eucharistii?

Velké liturgické hnutí na počátku 20. století, které vedli lidé jako Henri de Lubac, Danielou, Virgil Michel a Martin Hellrie-

gel, bylo přejato Druhým vatikánským koncilem, ale mnoho liturgických „reform“ po Concilu se radikálně odchylovalo od náhledů tohoto dřívějšího hnutí. To je velké téma s mnoha aspekty, ale klíčový problém je myslím v zinstrumentalizovaném pohledu na bohopoctu a bohoslužbu. Liturgie byla podřízena psychologickým a sociologickým hlediskům, které jsou v rozporu s podstatou bohopocty a bohoslužby.

Bohopocta nechce naplnit žádný jiný cíl než úctu k Bohu. A i když bohopocta s sebou přináší mnoho plodů, my neuctíváme Boha proto, abychom od něho dostali tyto věci. Jednoduchá a radikální pravda zní: Uctíváme Boha proto, že si zaslouží úctu.

Zmíněné liturgické hnutí pochopilo, že se máme klanět Bohu *ve slávě jeho svatosti, jak říká žalm 96*. To zavazuje liturgii k určité estetické dimenzi, která vyžaduje důstojnou řeč a stejně tak důstojná gesta a rituály a vynikající příspěví hudby a umění. V tomto směru katolická bohoslužba po Concilu mnoho ztratila a je ochuzená. Naštěstí se dnes stále více studujících liturgie a kněží zaměřuje na to, co se označuje za „reformu reformy“. Nejde přitom o to, jít zpět, ale uskutečnit velkou vizi liturgického hnutí.

Pokud jde o politiky, kteří se zastávají potratů, a jejich přijímání Eucharistie, chtěl bych říct: doufám, že započatá diskuse bude pokračovat. Nejde přitom pouze o propotratové politiky. Je to hlubší otázka spojení „společenství“ a svatého přijímání.

Být dobře připraven na svaté přijímání znamená také být spojen s Církví a být s ní ve společenství. To předpokládá věrnost k učitelkému úřadu Církve. Zvláště v Americe, kde je velké množství křesťanských vyznání, převzali mnozí katolíci protestantský postoj, podle kterého je prostě farnost náboženství, které si zvolili. Farnost je něco

PROTICHŮDNÉ NÁVRHY NA ANGLIKÁNSKÉM SYNODU

Dne 17. 2. 2005 se na synodu anglikánské církve střetly protichůdné návrhy. Laičtí členové kritizovali liberální klérus, že zpochybňuje tradiční učení, a znovu vznesli loni zamítnutý návrh na obnovení procesů s heretiky. Členka laické komory synodu řekla: „K čemu je víra, když nekážeme Krista ukřižovaného, Krista zmrtvýchvstalého, Krista oslaveného?“

Z přehledu provedeného v roce 2002 vyplývá, že jen 76 % duchovních věří, že Kristus zemřel za naše hříchy, 68 % věří, že vstal z mrtvých, a 53 %, že on je jedinou cestou spásy. U ženských duchovních jsou čísla ještě nižší. „Člověk nemusí být fundamentalista, myslí-li si, že Duch Svatý patrně nevede církev, která popírá jeho existenci,“ řekla jiná laická účastnice.

Současně duchovenské komory vznesly návrh, aby homosexuální partneři zesnulých duchovních pobírali penzi.

Zdroj: Telegraph – Res Claritatis

POTRESTANÝ KNĚZ

Hlavní postava pedofilního skandálu v USA kněz Paul Shanley byl odsouzen k trestu odnětí svobody 12–15 let. 74letý kněz v roce 1980 znásilnil opakovaně jednoho chlapce. Soudec prohlásil, že si neumí představit odpornější zneužití služebního postavení. Odsouzený byl obviněn i z dalších případů zneužití mladistvých.

KRVAVÝ POCHOD

Katolická církev v Ugandě si připomíná 16. února tzv. „Pochod křesťanů“. V roce 1992 uspořádali katolíci mírový pochod, který vyjadřoval protest proti režimu. Diktátor Mobutu poslal na průvod vojáky, kteří demonstraci krvavě potlačili. Vzpomínky se konaly ve všech kostelích hlavního města. Dodnes není známo, kolik katolíků bylo tehdy zavražděno. Opoziční strany chtějí „Pochod křesťanů“ opakovat, ale předseda biskupské konference Fulgence Muteba od toho odrazuje se zdůvodněním, že na masakr se má vzpomínat v modlitbách.

Kath-net

mnohem více než jen pobočka katolické církve, jako např. provozovna McDonald's. Často se také tvrdí, že každý má „právo“ přijmout Eucharistii, stejně jako každý má právo koupit si Big Mac. To je přirozeně velké znehodnocení Eucharistie a také znehodnocení společenství. V Eucharistii přijímáme Krista a Kristus nás přijímá ve svém těle a tím je Církev.

Být správně připraven znamená vynast se ze všeho, co v našem životě odporuje tomuto „společenství“ s Kristem a s jeho Církví a co poskvřňuje, a přijmout rozhršení. Bohužel svátost smíření se na mnoha místech vůbec nepraktikuje, a jistě tomu tak není pouze ve Spojených státech. Proto je třeba doufat, že diskuse kolem politiků a potratů povede k obsáhlejší obnově katolického přesvědčení a praxe, pokud jde o autentické „společenství“.

Jakou roli hraje Eucharistie v ekumenismu? Svádí katolíky a nekatolíky dohromady? Jaké jsou hlavní překážky, které brání, aby se Eucharistie stala prvním zdrojem jednoty?

Tyto otázky velmi dobře řeší *Ecclesia de Eucharistia*. Jak Koncil, tak papežové, zvláště Jan Pavel II. – opakovaně vyhlásili, že úsilí Církve o křesťanskou jednotu je „nezměnitelné“. Ekumenismus není nutný proto, abychom se stali s ostatními křesťany jedno, nýbrž aby se stala dokonalou ta jednota, která již nyní existuje. Jak prohlašuje Koncil, všichni, kteří jsou pokřtěni a věří v Ježíše Krista, jsou v „určitém nedokonalém společenství“ s katolickou církví. Zachraňující milosti, které je možno najít i za hranicemi katolické církve, usilují o jednotu s katolickou církví.

V katolickém pojetí je cílem ekumenismu „plné společenství“, a toto plné společenství je jednota víry, svátostí a posvátného úřadu. Ve své encyklice o Eucharistii varuje Svatý otec před tím, abychom se při této obtíž-

né ekumenické práci navzájem nepodváděli. Někteří jsou toho názoru, že by pro všechny, jak katolíky, tak nekatolíky, bylo velice ekumenické, kdybychom slavili Eucharistii společně a kdybychom to mohli udělat již nyní. Ale Svatý otec říká, že by to byla porážka všeho ekumenického snažení. Vyjasnění různých pohledů nemůže spočívat v tom, že bychom z důležitých rozdílů nedělali žádné rozdíly. Asi bychom skončili tím, že spolu přijímáme, ale nic by se nezměnilo, každý by šel dále po své cestě.

K tomu říká Svatý otec jasně ne, musíme pokračovat v tvrdé ekumenické práci, jejímž cílem je jednota víry, svátostí a duchovního úřadu. To je naděje, že jednoho dne budeme dovedeni k tomuto cíli. Tento cíl je nezměnitelný, pro katolickou

církev závazný. Plná křesťanská jednota se může jevit jako velice vzdálená. Někteří říkají, že ji chápou jako eschatologickou perspektivu, což by znamenalo, že musíme čekat na Pánův druhý příchod. Ať už je Božím plánem cokoli, pro nás je to už dnes důležitý úkol. Kardinál Ratzinger má jistě pravdu, když tvrdí, že ekumenismus je dnes poznamenán mnoha zklamáními. Ale stejně tak má pravdu, když říká, že musíme být vždy otevřeni pro novou iniciativu Ducha Svatého, kterou nemůžeme předvídat ani řídit.

Být otevřený znamená ustavičnou angažovanost, dialog, modlitbu a spolupráci s ostatními křesťany. Když se my katolíci spojujeme v Eucharistii, pak by se to mělo dít s toužebným a bolestným vědomím, že

jsou od nás odloučeni ti, se kterými jsme v nedokonalé jednotě, a měli bychom se modlit za příchod toho dne, který přijde, až se všichni shromáždíme věrně kolem našeho Pána a jednoho oltáře.

Jak jste objevil Eucharistii jako konvertita?

Byl jsem třicet let protestantským pastorem a luterská tradice má zvláštní eucharistickou zbožnost, která je však velice odlišná. V 16. století se soustředily konflikty mezi kalvinisty a zvláště zwingliány na jedné straně a luterány na druhé straně kolem tvrdošíjného trvání luteránů na skutečné přítomnosti Krista ve svatém přijímání. Proto jsem jako katolík svaté přijímání „neobjevil“. Jako katolík jsem však vstoupil do plnosti eucharistické teologie a zbožnosti, včetně pochopení mše svaté jako zpřítomnění Kristovy oběti na kříži, což bylo vedoucími protestanty, včetně luteránů již v 16. století odmítnuto. A přirozeně není u luteránů na apoštolských vybudovaných úřad, který je pro katolickou církev vzhledem k Eucharistii podstatný.

Jak se u Vás změnilo hodnocení Eucharistie po Vaší konverzi a kněžském svěcení?

Hovořil jsem již o Eucharistii jako o oběti. Mimo to jsou to každodenní mše svaté, zatímco luteráni slaví večeři Páně jen o nedělích a někde dokonce jen jednou za měsíc nebo ještě méně. V katolicismu je navíc hluboké hodnocení Eucharistie jako slavení společenství všech živých i zemřelých, kteří jsou ve společenství s Kristem. Jak říkáme v prefaci, s „anděly a archanděly, trůny a mocnostmi, všemi zástupy nebeských andělů...“

Poznání, že zde na zemi máme účast na věčné nebeské hostině, převyšuje tak velice možnost našeho pojetí, že nakonec ani nemůžeme pojmovat, co vše se v Eucharistii skutečně děje.

Podle Zenit 11. 2. 2005

JÁ JSEM CHLĚB ŽIVOTA (Jan 6,48)

Ježíš, který proměňuje chléb a víno ve své Tělo a svou Krev, přichází vstříc slabým, aby je sytil a dal jim svůj vlastní život.

Já jsem Chléb života; kdo přichází ke mně a kdo věří ve mě, nebude mít žízeň.⁽⁵⁰⁾ Nekonečná pokora a bezmezná láska ti říkájí tato slova, která spíše nežými rty jsou pronesena mým Srdcem, propastí dobroty.

Chléb života, tj. nesmrtelný pokrm, božská podstata, který ti dá sílu, abys dospěl do Vlasti a nezemřel cestou.

„Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, má život věčný,⁽⁵¹⁾ to je pravý život, život milosti, který nikdy neumírá, život nesmrtelný, který trvá navždy.

Eucharistie má sílu, aby tě přetvořila ve mne. Kdybys znal

Boží dar! Já jsem Chléb, který sestoupil z nebe jen z lásky!

Moje Tělo a má Krev ti dají sílu v životních bojích a předají ti nebeskou svěžest, která nabádá mučedníky, aby se darovali z lásky.

Chci žít v tobě, abys ty žil ve mně v božské transformaci. Řekl jsem svému Otcovi: „Já jsem v nich a ty jsi ve mně, aby byli v dokonalé jednotě“⁽⁵²⁾.

Se stejnou důvěrností se chci spojit s tebou a toto budou plody Chleba života: abys žil v jednotě, prostoupený tvým Ježíšem jako jeden s Otcem a Duchem Svatým.

Přicházej a přijímej tento Chléb lásky, který nic nestojí, který se daruje zdarma⁽⁵³⁾, protože postačí čistota srdce, aby ses přiblížil k Eucharistii.

Přiď, Já jsem Chléb živý, který z nebe sestoupil⁽⁵⁴⁾.

Děkuvzdání

Pane Ježíši, žiji v Tobě, protože Ty jsi řekl: *Jako já žiji z Otce, tak také ten, kdo jí mne, bude žít ze mne.⁽⁵⁵⁾*

Cítím, jak Tvůj božský život koluje v mých žilách, zakouším sílu mučedníků, s jakou mohu

obejmout jakýkoliv kříž. *Již se nebojím, protože nejen můj život, ale i mé žití je Kristus⁽⁵⁶⁾; je to Kristus, kdo žije ve mně⁽⁵⁷⁾.* Ve mně se nachází eucharistický zárodek vzkříšení a života.

Ježíši, Ty sám ses nazval jménem Chleba, nejběžnějšího pokrmu chudých i bohatých, dětí i starců, současně je to ten pokrm, který je pro Tebe nejvhodnější. Bože dobroty, Tvá moc je nekonečná a v přemíře své lásky daruješ sám sebe, abys prokazoval dobro.

Jsem slabý, ale Ty jsi moje síla, nemám ctnosti, *ale Ty jsi máš všechny* a jednu po druhé mi předáváš, když jsem Ti věrný. „Všechno mohu v tom, který mě posiluje.“⁽⁵⁸⁾

Zůstaň ve mně a dej mi trvalou lásku, silnou, aby mě spojila s Tebou. Ó Ježíši, *dávej mi vždy tento Chléb!*

Panno Maria, Matko Chleba Života, kéž mi nikdy neschází Chléb Eucharistie.

Myšlenky pro život

Můj Ježíši, dávej mi každý den trochu práce, trochu utrpení a trochu dobra k vykonání.

Dávat jen pro dávání a nemyslet na odplatu, protože láska spočívá v *sebedarování*, v životě, který se daruje velkodušně Bohu a bližnímu.

Předsevzetí

Ježíši, Ty dáváš sám sebe, učíš mě schopným, abych se daroval s Tebou těm, kteří mne obklopují, abych se celý rozdál všem.

■ Pane, obětují Ti dnes mnoho úkonů velkodušnosti ve prospěch Tvé Církve.

■ Ježíši, rozmnož v rodinách lásku k Eucharistii a živ je stále tímto nebeským Chlebem.

⁽⁵⁰⁾ Jan 6,35

⁽⁵¹⁾ Jan 6,54

⁽⁵²⁾ Jan 17,23

⁽⁵³⁾ srov. Iz 55,1

⁽⁵⁴⁾ Jan 6,51

⁽⁵⁵⁾ srov. Jan 6,57

⁽⁵⁶⁾ srov. Fil 1,21

⁽⁵⁷⁾ srov. Gal 2,20

⁽⁵⁸⁾ Fil 4,13

POVOLANÍ ZAJET NA HLUBINU – pokračování ze str. 2

be a své vlastní energie pro Boží království“ (NMI 46).

Vám, mladí lidé, opakují Ježíšovo slovo: *Duc in altum!* Když vám opakují tuto jeho výzvu, myslím současně na slova, s nimiž se obrátila Maria, jeho Matka, na služebníky v Káně Galilejské: *Udělejte všechno, co vám řekne* (Jan 2,5). Drahá mládeži, Kristus od vás žádá, abyste *zajeli na hlubinu*, a svatá Panna vás povzbuzuje, abyste neváhali ho uposlechnout.

Kéž stoupá ze všech úhlů země horoucí modlitba k nebeskému Otcovi, podporovaná mateřskou přímlovou Panny Marie, aby *poslal dělníky na svou zeň* (Mt 9,38). Kéž nám daruje horlivé a svaté kněze pro každou část svého stáda. Povzbuzení tímto vědomím obraťme se na Krista Velekněze a řekněme mu s obnovenou důvěrou:

Ježíši, Synu Boží, v němž přebývá plnost božství, ty voláš všechny pokřtěné, aby zajeli na hlubinu a kráčeli po cestě svatosti. Probuď v srdcích mladých lidí touhu být v dnešním světě svědky síly tvé lásky. Naplň je Duchem síly a moudrosti, aby byli schopni odhalit plnou pravdu o sobě a o svém povolání.

Náš Spasiteli, kterého poslal Otec, aby nám zjevil milosrdnou lásku, dej své Církvi dar mládeže schopné zajet na hlubinu, aby byli mezi bratry zjevením tvé přítomnosti, která obnovuje a zachraňuje.

Svatá Panno, Matko Vykupitele, bezpečná vůdkyně na cestě k Bohu a k bližnímu, Ty, která jsi uchovávala všechna jeho slova v hloubi srdce, podpoř svou mateřskou přímlovou rodiny a církevní společnosti, aby pomáhaly dospívajícím a mladým lidem velkodušně odpovědět na Pánovo volání. Amen.

Jan Pavel II.

Boletino Vaticano

ZAMLČOVANÁ GENOCIDA

Poslankyně Evropského parlamentu za Francii Claudie Haigeneré vyzvala Turecko, aby se vypořádalo s genocidou, které se dopustilo na arménském obyvatelstvu. Řekla to v rozhovoru s tureckým ministrem zahraničí Abdullahem Gülem v Ankaře. „Základem Evropy je mír.“ Při deportacích a masakrech na Arménech v roce 1915 až 1917 zahynulo více než milion Arménů. Turecká vláda zatím stále odmítá uznat svůj postup za genocidu. (afp)

OHROŽENÁ KŘEŠTANKA

Obránci lidských práv v Německu varují vládu, aby nevydávala do Íránu exulantku Zahru Kameli, která se stala křesťankou, protože jí v původní vlasti hrozí jistá smrt. Obě velké lidové strany bohužel zřejmě nevidí ve vydání ženy žádný problém.

PRAVOSLAVNÁ TELEVIZE V RUSKU

Pravoslavná církev plánuje výstavbu televizního vysílání na celém území Ruska. Církevní kanál má vysílat nejen náboženské a církevní pořady, ale také pořady dokumentární, zábavné, umělecké, hudební a pořady pro děti. Sděлил to moskevský patriarchát v listu Novosti.

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

On řekl: „Jsem to já.“ Ptali se ho tedy: „Jak to, že teď vidíš?“ On odpověděl: „Člověk jménem Ježíš udělal bláto, pomazal mi oči a řekl: ‚Jdi k Siloe a umyj se! Šel jsem tedy, umyl se a vidím.‘ Ptali se ho: ‚Kdo je ten člověk?‘ Odpověděl: ‚To nevím.‘ Přivedli toho bývalého slepce k farizeům. Ten den, kdy Ježíš udělal bláto a otevřel mu oči, byla zrovna sobota. Také farizeové se ho znovu vyptávali, jak nabyt zraku. On jim odpověděl: ‚Přiložil mi na oči bláto, umyl jsem se a vidím.‘ Někteří farizeové říkali: ‚Ten člověk není od Boha, protože nezachovává sobotu.‘ Jiní ale namítali: ‚Jak by mohl hříšný člověk dělat takové zázraky?‘ A nemohli se dohodnout. Znovu se tedy zeptali toho slepého: ‚Co ty o něm říkáš, když ti otevřel oči?‘ On odpověděl: ‚Je to prorok.‘ Židé však tomu nechtěli věřit, že byl slepý a že nabyt zraku, až si zavolali rodiče toho uzdraveného slepce a zeptali se jich: ‚Je to váš syn, o kterém vy říkáte, že se narodil slepý? Jak to, že teď vidí?‘ Jeho rodiče odpověděli: ‚Víme, že je to náš syn a že se narodil slepý. Ale jak to přijde, že teď vidí, to nevíme, a kdo mu otevřel oči, to my nevíme. Zeptejte se jeho. Je dospělý, ať mluví sám za sebe.‘ To jeho rodiče řekli, protože se báli židů. Židé se už totiž usnesli, aby každý, kdo Ježíše vyzná jako Mesiáše, byl vyloučen ze synagogy. Proto jeho rodiče řekli: ‚Je dospělý, zeptejte se jeho.‘ Zavolali tedy ještě jednou toho bývalého slepce a řekli mu: ‚Vzdej Bohu chválu! My víme, že ten člověk je hříšník.‘ On odpověděl: ‚Zda je hříšník, to nevím, ale vím jedno: že jsem byl slepý, a teď vidím.‘ Zeptali se ho tedy: ‚Co s tebou udělal? Jak ti otevřel oči?‘ Odpověděl jim: ‚Už jsem vám to řekl, ale jako byste to neslyšeli. Proč to chcete slyšet znovu? Chcete se snad i vy stát jeho učedníky?‘ Osopili se na něj: ‚Ty jsi jeho učedník! My jsme učedníci Mojžíšovi. My víme, že k Mojžíšovi mluvil Bůh, o tomhle však nevíme, odkud je.‘ Ten člověk jim odpověděl: ‚To je skutečně divné, že vy nevíte, odkud je – a otevřel mi oči. Víme, že hříšníky Bůh neslyší, ale slyší toho, kdo je zbožný a plní jeho vůli. Od věku nebylo slyšáno, že by někdo otevřel oči slepému od narození. Kdyby tento člověk nebyl od Boha, nic by nedokázal.‘ Řekli mu: ‚V hříších ses celý narodil – a ty nás chceš poučovat?‘ A vyhnali ho. Ježíš se dověděl, že ho vyhnali; vyhledal ho a řekl mu: ‚Věříš v Syna člověka?‘ Odpověděl: ‚A kdo je to, pane, abych v něho uvěřil?‘ Ježíš mu řekl: ‚Viděls ho: je to ten, kdo s tebou mluví.‘ On na to řekl: ‚Věřím, Pane!‘ a padl před ním na kolena. Ježíš prohlásil: ‚Přišel jsem na tento svět soudit: aby ti, kdo nevidí, viděli, a kdo vidí, oslepli.‘ Slyšeli to někteří farizeové, kteří byli u něho, a řekli mu: ‚Jsme snad i my slepí?‘ Ježíš jim odpověděl: ‚Kdybyste byli slepí, neměli byste hřích. Vy však říkáte: ‚Vidíme.‘ Proto váš hřích trvá.‘

Poslední část čtení na pokračování o PIU XII. bude z technických důvodů uvedena až v příštím čísle.

Liturgická čtení

Neděle 6. 3. – 4. neděle postní

1. čt.: 1 Sam 16,1b.6-7.10-13a

Ž 23(22),1-3a.3b-4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

2. čt.: Ef 5,8-14

Ev.: Jan 9,1-41

Pondělí 7. 3. – připomínka sv. Perpetuy

a Felicity

1. čt.: Iz 65,17-21

Ž 30(29),2+4.5-6.11-12a+13b

Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)

Ev.: Jan 4,43-54

Úterý 8. 3. – připomínka sv. Jana z Boha

1. čt.: Ez 47,1-9.12

Ž 46(45),2-3.5-6.8-9

Odp.: 8 (*S námi je Hospodin zástupů, Bůh Jakubův je naší tvrzí.*)

Ev.: Jan 5,1-3a.5-16

Středa 9. 3. – připomínka sv. Františky

Římské

1. čt.: Iz 49,8-15

Ž 145(144),8-9.13cd-14.17-18

Odp.: 8a (*Milosrdný a milostivý je Hospodin.*)

Ev.: Jan 5,17-30

Čtvrtek 10. 3. – připomínka sv. Jana Ogilvie

1. čt.: Ex 32,7-14

Ž 106(105),19-20.21-22.23

Odp.: 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)

Ev.: Jan 5,31-47

Pátek 11. 3. – ferie

1. čt.: Mdr 2,1a.12-22

Ž 34(33),17-18.19-20.21+23

Odp.: 19a (*Blízko je Hospodin těm, kdo mají zkroušené srdce.*)

Ev.: Jan 7,1-2.10.25-30

Sobota 12. 3. – ferie

1. čt.: Jer 11,18-20

Ž 7,2-3.9bc-10.11-12

Odp.: 2a (*Hospodine, můj Bože, k tobě se utíkám.*)

Ev.: Jan 7,40-53

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 6. 3.	PO 7. 3.	ÚT 8. 3.	ST 9. 3.	ČT 10. 3.	PÁ 11. 3.	SO 12. 3.
Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	270	271	272	271	272	271	272
Antifony	363	1151	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	363	367	370	373	377	380	384
Antifona k Zach. kantiku	363	367	371	374	377	381	384
Prosby	364	367	371	374	377	381	384
Záv. modlitba	364	368	371	374	378	381	385
Modlitba během dne:							
Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	364	368	371	375	378	381	385
Záv. modlitba	364	368	371	374	378	381	385
Nešpory:							
Hymnus	268	268	268	269	268	268	268
Antifony	361	365	1161	1177	1193	1208	1224
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1224
Kr. čtení a zpěv	361	366	369	372	376	379	382
Ant. ke kant. P. M.	362	366	369	373	376	379	383
Prosby	362	366	370	373	376	379	383
Záv. modlitba	364	364	368	371	374	378	381
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

**PŘIJMOUT JEŽÍŠE JAKO KRISTA -
PODNĚTY K PROHLoubENÍ VÍRY**

Christoph kardinál Schönborn

Cyklus katechezi přednesených ve vídeňské katedrále, které se zabývají těmito základními okruhy otázek křesťanské víry: Jak může být Bůh jeden a trojí? Jak může Bůh být všemohoucí a zároveň připouštět zlo ve světě? Závise náš život na svobodných rozhodnutích, nebo je vše předurčeno? Co odlišuje křesťanství od ostatních náboženství? Jak se máme dívat na Ježíšovy zázraky a na jeho znamení? Proč máme věřit v Ježíšovo vzkříšení a v naše vzkříšení po smrti?

Paulínky, váz., zúž. A5, 144 stran, 198 Kč

během léčby jako psychoterapeutka) popisuje, co je po umělém potratu nutné k tomu, aby žena mohla načerpat novou naději.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., 118x162 mm, 98 stran, 95 Kč*

SLYŠET BOHA V RANNÍM VÁNKU

Tomáš Špidlík SJ

Malý upravený výbor promluv, které byly v posledních letech odvysílány na vlnách Vatikánského rozhlasu. Jsou to v první řadě rozjímání nad biblickými texty, ale autor v nich reflektuje i svou životní pouť a naše každodenní zkušenosti.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., 180x115 mm, 158 stran, 129 Kč*

DALA JSEM JÍ JMÉNO NADINE

Karin Lamplmaierová a kol.

V první části knihy K. Lamplmaierová líčí, jak došlo k tomu, že otěhotněla, přestože užívala antikoncepci, a proč se pak rozhodla pro umělý potrat. Píše o svém zoufalství po potratu, o sebevražedném pokusu a o odcizení vůči svému partnerovi. Především ale ukazuje cestu, která jí pomohla vymanit se z pocitů viny, zamlklosti a bezmocnosti a stát se vyrovnanou osobností. Ve druhé části píše Prof. Dr. Hengstbergerová, jak se správně rozhodnout ještě před potratem. Dále Mgr. Oberederová (doprovázela Karin

VE ŠKOLE DUCHA SVATÉHO

Jacques Philippe

Jak co nejvěrněji odpovědět na Boží volání? Jak se otevřít Duchu Svatému, nebránit se jeho působení, učit se rozeznávat jeho hlas a dát se jím vést? Svěží a přehlednou odpověď najdeme v této knížce, ve které se J. Philippe opírá o pohledy a zkušenosti velkých duchovních osobností církve – sv. Františka Saleského, Louise Lallemana, Terenzie z Lisieux, Faustyny Kowalské. Dotisk druhého vydání.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., zúž. A5, 90 stran, 79 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.